

ODI ET AMO?

NENÁVIDÍM A MILUJI?

NO ES VERO.

NENÍ TO PRAVDA.

ODI ET ODI!

NENÁVIDÍM A NENÁVIDÍM!

**Štěpán
Lopuchovský**

RAMUS.JE

Obhajoba neudržitelného

Následující text popisuje letní drsnej tábor, jednu z mnoha aktivit sdružení Ramus.

Bez přílišné cenzury si dělá někdy dost nekorektní srandu mj. z vozíčkářů, kteří se jej účastnili.

Je naprosto přirozené, že níže uvedený text **neskousne** každý a leckoho může svým obsahem pohoršit. Vím ale, a to aniž bych dával tuto stať komukoli ke schválení, že se to rozhodně netýká těch, kteří se uvedeného tábora účastnili, protože místy impertinentní obsah a forma textu do velké míry reflektuje táborovou realitu.

Bylo by nechutně pokrytecké, kdybych se bránil tvrzením, že právo k tomuto pojetí mi dává fakt, že práce s postiženými pro mě představuje

nejvyšší způsob seberealizace. Nejsem žádný sociální pracovník a rozhodně v této oblasti **certifikované** práce s hendikepovanými nespatřuji svoji **životní budoucnost**.

Je naopak navýsost pravdivé, když uvedu, že právo k tomuto pojetí pramení z prostého faktu, že mě to (jak účast na táboře, tak samotné psaní) baví.

A to mi stačí.

Není nutné, a vlastně ani možné, abych tento text bránil před všemi možnými výtkami a kritikami. Ale bylo by pokrytecké, abych zcela rezignoval na jeho obhajobu. A proto, milý čtenáři, přeji ti ne příliš urážlivé čtení. A taky bych ti přál zažít to, že i s vozejkářema může bejt fakt prdel.

PS: pro potenciální donátory, prachy pro pořádání Ramusáckejch akcí, který jsou hodně rozmanitý, se nám vždycky hoděj.

Inzerát

Chceš si během 10 letních dnů odpočinout v klidné přírodě, kde stropem ti budou oslnivé hvězdy, v hebvábí trávy jak indián budeš pod tee-pee spát a kde použít budeš moci jen to, co si sám vlastními silami vyrobíš? Chceš zažít opravdové a silné přátelství, které přetrvá do skonání věků a jehož šťávnaté plody budeš sklízet po všechny dny tvého pozemského putování? Chceš se sladkým úsměvem na rtech zpívat táborákové a tulácké písničky a za zvuku praskajícího dřeva se dlouze dívat do ohně živelu hledaje tam uklidnění a odpovědi na otázky po zbytečném pozemském shonu? A je ti něco mezi 18 a smrtí?

Tak se přihlaš do nějakého přírodumileckého oddílu, kde se na sebe všichni příjemně a naprosto věrohodně usmívají a kde nikdo by tě nikdy nepodrazil, protože to se přece nedělá.

Ale rozhodně se kurva nehlaš na drsnej Ramusovej tábor!!!

Po prvním absolvování loňského drsného tábora, na které jezděj jak zevláci, co můžou chodit, tak i ti, co chodit nemůžou a místo toho jen většinu času dřepí na vozejku, se s předstihem od jara snažím nasockovat do organizování letošního opakování. K mé smůle již hlavní pozici uzurpovala taková divná holka, který všichni podlézavě říkaj Anička, ale o který každý v její nepřítomnosti mluví jako o Šrubce.

Tak jí aspoň bombarduju emailama o tom, jak je strašně důležitý všechno pečlivě naplánovat, logisticky dopředu zajistit a podobnejma zodpovědnejma organizačníma záležitostma.

Šrubka je k mé aktivitě zcela inertní, až se mi zdá, že hroch by jí záviděl její kůži. Žádněj email, žádná zpráva, prostě ani prd. A tak první setkání organizátorky s jejíma dvouma přísluhovačema (kromě mě se o možnost podílení se na přípravě tábora domáhá taky hezoun Dominik) se koná necelé 2 tejdny před samotným začátkem celé akce, shodou náhod v době, kdy Šrubka posílá hromadný email účastníkům o tom, že je třeba

zaplatit účast na táboře. Někdo by se mohl domnívat, že Šrubka prostě jen spojila nutné – upozornění na nutnost zaplatit – s nepříjemným – odbýt ty dva vrtaly, co se jí chtějí motat do práce. Ještě že já takovouto podezřívavost v srdci nenosím – nikdy ti to nezapomenu, Šrubka!

Na setkání do Dejvický klubovny, kterou nejspíš Šrubka považovala za dostatečně alternativní prostor pro kreativní poradu, dorážím jen s malým půlhodinovým zpožděním. Dominik a Šrubka jsou již na místě a tak se hned dává(me) do práce. Naše budoucí šéfová vytahuje archy papírů s plánem, co všechno budeme dělat, kolik nás vlastně pojede, jak se budeme dopravovat atd. Zdá se, že má všechno pod totální kontrolou a já s Dominikem jsme první oběti, které jí mají vše s řádným souhlasným pokyvováním bez zbytečných keců schválit. Situace se pro mě a mé nápady zdá kritickou.

Naštěstí si stihnu, v mimořádný okamžik mezi rozbouřeným příbojem Šrubčiných slov a její potřebou se napít, uzurpovat slovo a vytahuju

svoje eso z rukávu – návrh na plnění **hnědého života**. Jedná se o můj geniální nápad trochu pootočit Foglarovým výmyslem, tzv. modrým životem, a sepsat takové úsměvné hravé zkoušky, které by účastníci tábora museli plnit. Všechno by se bodovalo a byla by z toho taková povedená správňácká táborová bžunda. Než odejdu pro pivo, ještě dávám exaktní příklad.

Jedna zkouška by se jmenovala čistá mluva a její splnění by podmiňovalo, že zkoušející by musel celý den mluvit jako zaměstnanec dlaždických firem. Odcházím pro pivo a doufám, že má nepřítomnost bude dostatečně krátká na to, aby toto téma nebylo zcela opuštěno. Na čepu je jakýsi problem a tak se s chmurnou myslí, že má invence již bude dávno zamluvena, vracím asi až po 10 minutách. K mému překvapení zjišťuji, že Dominik se Šrubkou u mého nápadu setrvali.

Ještě více mě uvádí v úžas rozsah a forma, kterou mé myšlenky stihly získat. Debata v tomto duchu pokračuje a po přibližně 2 hodinách je na

světě Ramusácké desatero. Každý den si všichni budou povinně losovat úkoly na následující den a vše se bude zapisovat a bodovat. Jednotlivé zkoušky jsou výplodem nespoutaných fantazií všech nás tří a myslím, že mají šmak:

- 1) **Čistá mluva** – v každé větě po celý den alespoň jedno sprosté slovíčko
- 2) **Vostrý den** – chození na vostro
- 3) **Držhubočista** – hodinu v kuse žmoulat v puse vodu
- 4) **Holátko** – oholení si jedné nohy s tím, že do konce tábora je zakázáno holiť si tu druhou
- 5) **Kulíšek** – celý den mít na hlavě pokrývku hlavy
- 6) **Bahenní lázeň** – před koupáním si zajistit dostatečné množství bahna, které na vás ostatní *kamarádi* libovolně nakydají

7) **Stolování** – konzumace jídla povolena pouze za použití vlastních rukou

8) **Žurnalistika** – pro očistu na toaletě používat pouze noviny

9) **Svěží dech** – zubní kartáček a pasta pro vás v daný den neexistují

10) **Identita** – celý den se vydáváte za někoho, jehož část oblečení na sobě musíte nosit

Jak vidno, je z čeho vybírat a vše tedy nasvědčuje tomu, že letošní tábor bude opravdová legrace a bžunda. Jen doufám, že pojede dostatek sluníčkových lidí, protože Šrubka nás ještě urguje, že máme napsat komukoli, kdo by chtěl jet na tábor jako asistent, kterých je kritický nedostatek.

„Super!“ pomyslím si.

„Takže do Ramusu už teď může přijít opravdu kdokoli, včetně nějakých zarytejších fanatiků, kteří budou chtít svou práci napravit předchozí

hříchy a spasit celej svět.” Jiná kategorie lidí, kteří by se nechali zlákat k účasti tak brzo před táborem, mě nenapadá. Nakonec se s pocitem alespoň částečného úspěchu s hnědým životem – teď již Ramusím desaterem – odebírám domů a modlím se, aby místo úplnejch fanatiků jeli jen částeční.

Čtvrtek den první 7. 8. 2014

Šrubka včera psala mail s připomenutím, že zítra je sraz na hlaváku v 8:30. Radši kontro-
luju vlakové řady a vidím, že náš vlak odjíždí
v 9:31. Takže hned ráno píšu zprávu, že budu
mít půlhodiny zpoždění, nechce se mi jak trot-
lovi hodinu čekat u pokladen.

Přicházím přesně v době přesunu od pokladen
k vlaku, čapu dva bágly, protože vozejkáře mi
nikdo nechce svěřit, a jdu na krásné posled-
ní sedmé nástupiště. Překvapivě spořádaně
a s předstihem se nakládají vozečky za pomoci
hydraulické plošiny, jejíž plynulou funkčnost
a nenáročné ovládání zejména obsluha vlaku
mocně proklíná. S vidinou toho, že následu-

jící tři hodiny si ve vlaku nezapálím, ba co více, budu se muset seznamovat s novejma asistentama, mezi nimiž jsou pravděpodobně fanatici, protože někteří z nich se opravdu přihlásili až na poslední chvíli, si na konci nástupiště dávám cígo. V hlavě sumíruju dohromady nějakou smysluplnou výmluvu pro případ, že by přišel nějaký policajt, nebo jinej zřízenec, a mentorsky, avšak nekompromisně, by mě začal poučovat, že za tenhle přestupek musím zaplatit řádně vyměřenou pokutu.

Nakonec se rozhoduju, že v takovém případě nasadím psí oči a řeknu jako Mirek Dušín holou pravdu: *„Víte, já jedu vlakem na tábor a mám z toho trochu strach. Já ho vlastně tak trochu organizuju, je to pro mě poprvé. Mám velikou zodpovědnost. Naštěstí jsme stihli nastoupit včas a já si teď jen rekapituluji, jestli jsme na něco nezapomněli. Batohy máme, lístky máme, vozíky taky máme všechny...”*

No ano, vozíky. Jo já vám to neřekl? No, to je tábor s postiženejma, my je tam jedem integrovat do většinový společnosti. Jedeme s nima na

louku, do přírody pod tee-pee, není tam žádná elektrina, bejvá tam zima, máme tam normální latru...”

V duchu si promítám, jak by asi vypadal smutně chápatý obličej možného mentora a docházím k názoru, že si klidně můžu dát ještě jednu cigaretu. Takováhle srdceryvná storka o mém obětování se vyššímu principu mravnímu by obměkčila i srdce Chucka Norrise.

Skáču do vlaku a nějak se usazuju do nákladového prostoru. Na vozíkách tu sedí někteří vozejkáři a pár asistentů, co znám z minula. Vyhýbám se tak kupéčku, kde se zdržují noví účastníci. Uff! Cesta přecejen ubíhá pomalu a tak nejde nenarazit na nové tváře. Kromě Markéty a druhý Markéty se seznamuji s Petrem a zejména Olgou. Na tu mám zejména spadeno, protože její bratr, pouze o pár let starší než já, mě kdysi na gymplu učil francouzštinu. Všichni jsme ho brali jako takovýho toho týpka, kterému se prostě oznámilo, že na příští hodinu někdo nepřijde a ať mu nepíše do třídnice absenci. A on to tak nějak dodržoval. Prostě nechtěl mít

byrokratický vopichy. Nevím, jestli chtěl mít ve třídě autoritu, ale tu stejně nikdy neměl. Díky této reminiscenci si říkám, že bych si z Olgy moh dělat trochu prdel, už kvůli jejímu frankofilnímu bráchovi. Na první pohled se Olga jeví jako vhodný objekt k mému záměru. Nicméně její konstantní úsměv mě trochu znervózňuje. Co když je to ten typ sluníčkového fanatika? Pravda je, že se tak úplně nejeví, ale kdo ví. Zatím tedy radši vyčkávám.

Konečně dojíždíme na zastávku určení – do Rybníka. Počasí zatím vypadá přijatelně, sem tam *stratocumulus*, jinak azuro. Vystupování je na úzkém nástupišti komplikovanější, ale nic, co by se nedalo zvládnout. Jirka nám přijel s dodávkou naproti a tak do ní rychle házíme bagáž a vytahujeme jídlo. Před nádražíčkem rozprostíráme plachtu a asi tak vagón různých pochutin, z nichž mi nejvíce v hlavě utkvěly Gábininy švestičky ze zahrádky, zejména kvůli poněkud pomačkanější konzistenci.

Jíme a jíme a znenadání přichází průtrž mračen. Taková klasická, novohradská, fakt nechutně

mocná a hlavně rychlá jak průjem. Co jde, letí do auta, zbytek do čekárny. Tam se čeká a čeká a při čekání probíhají první toaletní potřeby. Myslím, že pro leckteré asistenty je to jejich poprvé.

S Vaškem jdeme na malou. Hajzlík zavřenej, k přednostovi stanice se nám v dešti ani jednomu nechce, tak Vaška zvedám a dáváme si močové bluess ve dvou u nedalekého stromku. Mezitím se další károu přihání Honza s Bárrou, takže nás už je něco mezi 20 a 25 osobami (v tomhle ohledu jsme si málokdy stoprocentně jisti). Pršet nepřestává a proto Šrubka velí pokyn „pláštěnky nasadit!“ a sama v pohodlí auta odjíždí jakože nakoupit nějaké věci jakože na jídlo, zatímco my ostatní se vydáváme na pěší túru, která má trvat bohatě přes 3 hodiny.

Po pár minutách si uvědomuju, že nutně potřebuju poštu a tak se v Dolním Dvořišti na chvíli vzdaluju od zbytku pelotonu. Ten však po 15 minutové časové ztrátě již nedoháním. Vytahuju mobil a zoufale volám na všechna možná čísla, která se nějak týkají Ramusích

členů. Brzy je jasno, že většina lidí to tady s mobilem hodlá pojmout asi tak jako já. Prostě vypnout a naprosto jej nereflektovat. V danou chvíli mi to ale moc vhod nepříjde.

Nakonec to bere jen Gába, pro kterou se pak mobil v ruce stal neodmyslitelnou součástí celého tábora a její zprvu neuvěřitelné zkažky o tom, že za den napíše přes 20 esemesek, byly v průběhu celého našeho pobytu doloženy relevantními důkazy. Po krátké domluvě s Dominikem o tom, že je rychle doženu, se dávám přesně na opačnou stranu, než potřebuju, a vyrazím po červené značce značně podmočenou půdou.

Mému géniu bryskně, asi tak po 15 minutách, dochází, že pokud by zde přede mnou jely vozejky, tak by nutně musely zanechat nějaké stopy, například hluboké koleje vytlačené do měkkého podmáčeného podkladu. Volám Dominikovi, že se mnou nemá počítat, dorazím jinudy. Ten odpovídá, že teda odvolá toho Filipa, co na mě kdesi čeká. Manévry jsou tímto zrušeny a já se vydávám po červené značce směr tábořiště. Cestou končí chcanec a já se

začínám v pláštence pařit jak vrata od chliva. Sundávám pláštěnu a s písni na rtech přidávám do kroku.

„Pěkně jsem to vychcal!“ pomyslím si, a v hlavě mi vytane, jaký to musí bejt teď tlačit vozejk. Inu, nechtěl bych... Cestou mimochodem potkávám zcela neznačenou odbočku červené značky, kterou jsem minulej rok neviděl, jelikož je jako fakt vůbec neznačená. Ta mě tehdy stála hodinový zpoždění při mým pochodu na vlak do Rybníka, kterej na mě, světe div se, nečekal, kvůli čemuž jsem pak nestihl sraz s jinejma kámošema. Jo a mimochodem mě taky tohle nesprávný neodbočení stálo procházku Rakouskem a bývalým zakázaným pásmem, kde jsem se brodil mj. po pás ve vodě.

S gustem to týhle neznačený odbočce vracím a jako správnej hajzlík na dané odbočce močím. „To máš za to, ty potvoro!“ sladce mi buší ve spánkách.

Cesta pokračuje a já si začínám domýšlet, že peloton vozíků jsem musel díky zkratce

a značnému tempu chůze řádně předejnat. Po chvíli je můj dojem potvrzen, to když potkávám proti sobě Honzu na kole, kterej mě informuje, že zbytek výpravy je asi hodinu cesty za mnou.

S úsměvem říkám, že na ně nemíním čekat, protože v táboře, kterej je ode mě asi necelé 3 kilometry, na mě jistě již čeká pivo. Honza mě opravuje, čekají tam asi 4 basy. Super!

Těsně před příchodem na louku se přede mnou rozprostře pohled na ukrutně příkrý a řádně dlouhý kopec a já mám o důvod navíc být vůči těm za mnou škodolibej. Do téměř prázdného a klidného tábora (tento stav si řádně vychutnávám, protože vím, že v následujících 9 dnech se mi toto již jen tak nepoštěstí) přicházím jemně zmožen pochodem a klopím do sebe první kuželku. Abych byl aspoň k něčemu užitečnej, беру tabuli a fixu a s invencí mně vlastní píšu strašně vtipný překrouceniny našich jmen, za něž budeme v následujících dnech psát zkonsumované množství pív, rumu, vína, cigaret a dalších drobných věcí hodných všeobecného opovžení.

Například Šrubka, protože jí všichni říkají Anička, bude nadále Pannička, Dominik bude Domipíček, já budu Štěpánek a podobné bžundy.

Záhy však slyším hukot blížící se hordy ostatních účastníků. Snad všichni, kdo dotáhli vozejk do tábora, se s fanatickým zápalem vrhají k potůčku, kde se chladí piva. S mírným zadostiučiněním sleduji, že této praxe se neštítí ani děvčata, mezi nimiž je i Olga. „Tak možná přece jen bude v pohodě,” pomyslím si.

Následuje líné rozebírání si tee-pee a ustanovování jejich osazenstva. Do večera přeci jen ještě nějaký čas zbývá a tak se vrhám na závěrečné prodiskutování formy Ramusího desatera s Dominikem a Šrubkou. K mému a Dominikovu překvapení, či spíše zděšení, se Šrubka začíná cukat, že prej to je nějaký drsný a že bychom to přeci jen asi neměli plnit a podobný kecy. Zdravý rozum našťastí vítězí a s Dominikem protlačujeme, že se hra bude plnit s tím, že kdo se na daný úkol nebude cítit, může ho prostě odmítnout. Šrubka neochotně

souhlasí s tím, že celý nápad ale budeme prezentovat já s Dominikem, protože ona chce být u ostatních lidí oblíbená a bojí se o svou image hodné šéfky. S Dominikem s tímhle řešením nemáme problém a rychle sepisujeme jednotlivé úkoly na papírky a dáváme je do losovacího ešáku.

Pomalů už padá večer a tak se přesunujeme do party tee-pee. Začíná obligátní kolečko, kde se každý představuje, sděluje přítomným své záliby a koníčky a další nudný kecy. V realu je to tak, že většina, zejména pak ti, kteří jsou zde poprvé, se s vypětím všech kognitivních sil snaží zapamatovat si alespoň jméno svých nejbližších sousedů, od kterých je nejvíce možné očekávat nějaké záludné otázky, při kterých by se mohlo hodit znát alespoň, jak se tázající jmenuje. Mé pozornosti neunikají především čtyři vyjádření:

Honza, kterýho už znám a kterej se prezentuje tak, že sem přijel na dovolenou, takže by ocenil, kdybychom ho pokud možno co nejméně otravovali. Dle mého názoru originální sebeprezentace. Mezi další pozoruhodné příspěvky patří

3 slečny. Všechny tři zmíněné slečny mají jedno společné: mluví nejenomže bez invektiv a vulgarismů, ale vyslovují pouze a jedině spisovné koncovky. Začíná mi to drásat uši. Tady mi to trochu začíná smrdět sluníčkovstvím.

Chjo...

Petra na vozíku říká, že by jí nevadilo, kdyby se jí říkalo Rašmí, prej něco z indický mytologie. Fakt super!!! Radka a Markéta se nadto shodují v tom, že je jim nepříjemné, když je někdo nutí do pití alkoholu a jedna z nich vyloženě zmiňuje, že nepije pivo. K dobrému tónu navíc ještě obě přidávají, že se jich nemáme ptát na jejich studia či na to, co dělají. Tím pro mě mizí asi tak jediný dvě normální otázky, který bych jim mohl při prvním kontaktu nějak položit a doufat, že se tím otevrou brány dalším hovorům.

Fakt čím dál tím líp...

Zmocňuje se mě úzkost. Tohle nevypadá vůbec dobře. Na mysl mi vytane první hláška, která sice není z mé hlavy, ale která se postupně

v průběhu tábora tak nějak ujme: „Tak tohle lížu!“ Zvědavému čtenáři již nyní jsem povinnován sdělit, že právě tyhle princezny mi přistanou ve skupince určené na společné dvojdení putování. A ještě vlezlejším zvědavcům dopředu musím prozradit nejen to, že mě tato tři stvoření brutálně překvapila, ale že s nima byla monstrózně vertikální prdel. Ale to bych příliš předbíhal...

Pátek

den druhý

8. 8. 2014

Probouzíme se v době úměrné délce včerejšího ponocování, takže asi tak po desátý. Vzhledem k tomu, že jsem si včera vylosoval jako první zkoušku Ramusáckého desatera identitu, kradu se k Háně do tee-pee a hledám nějakou markantní část jejího oblečení. Štěstí mi přeje a v jejím báglu natrefuju na oranžové batikované triko, které si zcela jasně vybavuji z minulého tábora. Je rozhodnuto: dneska ze sebe nejenže budu dělat Háňu, ale navrch ještě přidám špetku hipísácko-šťěstíčkového nadhledu. Na chvíli zavřu oči a plně se koncentruju na náročnou zkoušku. V mžiku se blížím šťastnému stavu osvícení a svou mysl překvaltovávám na Háninu notu. Tento stav je natolik intenzivní, že se mu-

sím hmatem v příslušných místech přesvědčit, že alespoň fyzicky jsem zůstal plným mužem. Vše je jak má být.

Vycházím v polotranzu z tee-pee a ostentativně odmítám reagovat na to, když mě někdo osloví mým jménem. Dnes jsem prostě za Háňu a basta. K mému překvapení si mě nikdo moc nevšímá, až si připadám jako zcela nepotřebný. „Tak to teda ne,“ rozhoduji se a snažím se na sebe strhnout pozornost excentrickým chováním, což mi je značně nepodobné a vrcholně nepříjemné.

Věrně napodobuji Hánin smích a hlas. Doufám, že se to ujme. Ti, kteří na toto reagují, se mi jeví, jako kdyby si o mně mysleli, že jsem z planety opic. „No a co!“ zavelí mozek. „Jen ti závidějí, jak seš dobře!“ Toto uvědomění vlastní výlučnosti mě teple zahřeje u srdíčka. Ptám se opravdové Háni, co že to ona plní za úkol. „Vostrej den!“ lišácky na mě mrkne. Netřeba nic přidávat. Z pohledu na její spokojený obličej je mi zřejmé, že úkol plní se stoprocentním zápalem. Vzpomenu si, že další vypečenou zkoušku má dnes-

ka plnit Olga. Bahenní lázeň ve zcela neznámém prostředí pošuků považuji pro tuto čerstvou maturantku za výborný icebreaker.

Nějak spontánně se rozhodujeme, že by bylo vhodné navštívit pronajímatele louky, pana Něničku, který má dva kilometry odtud hospodu, kde servíruje pivo a klobásu, kterou vtipně podává v takové podobě, že si plně zasluhuje jím vymyšlený název *dívčí sen*. Kromě toho má tato návštěva ještě jedno veliké plus. Je tam chovný rybník, který oplývá dostatečným množstvím bahna, že se Olga musí vyloženě těšit z toho, že zrovna v takovýchto podmínkách může plnit svoji zkoušku. Sice se na to úplně netváří, ale mně je jasné, že za tou poněkud obavami zkroušenou slupkou v obličeji se skrývá její pravé nadšení z možnosti nám ukázat, že se jen tak něčeho nezalekne.

Ostatně i počasí nám přeje. Sluníčko pálí tak, že k rychlejšímu úprku za Něničkou netřeba nikoho dvakrát pobízet. Na začátku cesty nad loukou navrhuji zahrát si první hru, jež vyplo-dila má bujará mysl. Jmenuje se nekonvenčně

na pivo a spočívá v tom, že každé vozejk má libovolně mnoho asistentů, kteří jej popohánějí k Něníčkům. Tam je potřeba co nejrychleji do sebe naklopit pivo. Vyhrává ten, kdo má v sobě pivo první.

Hlavou mi problesknou ta nepřeberná množství bezesných nocí, během kterých jsem tuto taškařici náročně vymýšlel. „Snad to za tu námahu stálo,“ říkám si „a všichni se náramně pobaví!“ Beru Márose a odpočítávám start.

K mému překvapení se hned na začátku nedostávám do vedení, nicméně z nepříliš velké vzdálenosti dokážu ty přede mnou stínovat. Vsázím na to, že většina přepálí začátek a já je s Márosem svojí vytrvalostí nakonec udolám. Po chvíli se toto přání začíná naplňovat a přibližně v polovině cesty, kdy míjím Adélku, která jede s Rašmí, mi záda ukazuje už jen Dominik s Pétou.

Z vedra a fyzické námahy se mi dělají mžitky před očima, nicméně Máros na mě řve, že musím přidat. Svěřuji mu moji peněženku, aby mi

náhodou nevypadla z kapsy a v klesání cesty před Něničkama se již téměř blíží k Dominikovi. „Teď nebo nikdy!“ probleskne mi hlavou před obrovskejma kalužema, které se jak mrtvé moře lesknou přes celou cestu, a vrhám Márose středem cesty, přímo nejhlubší částí kaluže, zatímco Dominik se sraβάcky snaží kaluži komplikovaně vyhnout. Strategický manévr, jehož následkem se ocitám bohatě nad kotníky ve vodě, vychází.

Nechávám Dominika za sebou a dobíhám s Márosem do hospody jako první. V mžiku objednááme dvě pívka a v následující chvíli zjišťuji, že Máros nemá moji peněženku. Tak doufám, že se neztratila někde uprostřed té velké kaluže, což mi ovšem škodolibě obsluha hospody předhazuje jako nejpravděpodobnější možnost. Super!!!

Po necelých 5 minutách se však naštěstí blíží Adélka a to i s mojí peněženkou. Tímto tedy gentlemany přenecháváme první místo právě jí. Postupně doráží i další a už se objednávají první párky a další piva a kofoly. Přisedám

k pravé Háně a navrhuju, že by se obě dnešní Háni mohly jít napřed vykoupat a povozit na lodičce do místního rybníka. Obě Háni souhlasí a tak jedeme napřed. U rybníka nakládám pravou Háňu v kalhotách (**vostrej den je vostrej den**) na loďku a líně vyrážíme na romantickou projížďku po vodní hladině, která je rovná jak zrcadlo. Oběma se nám to líbí, zejména to, že je tady takovej božskej klid. Po deseti minutách se začínají trousit i další vodomilci. Je mezi nima také Olga, která se nakonec opravdu nechá překecat k bahenní lázni.

S Dominikem nabíráme to nejsmradlavější bahno z široka daleka. Olga se víceméně bez protestů podvoluje obecné vůli a lehá si na záda na okraj rybníka. V tu chvíli ji zasypávají mocné pleskance bláta a v ostatních účastnících se probouzí jejich nejnižší mrzké pudy, které vždy vyplavuje nad povrch sociálních póz fakt, že někdo jinej je terčem všeobecné šikany. Jaká krása!!! Zcela zbahněna se po chvíli Olga vrhá do rybníka v naději, že smije alespoň špínu, když už ne samotný zápach bahna. Den se mezitím překuluje do své druhé půle a my vykydáme u

rybníčka v plné palbě ostrého slunce. O pozitivní rozčarování se záhy stará pravá Háňa, která se domáhá koupání, a to navzdory tomu, že plní vostrej den. Její přání je jí splněno a získává tak všeobecný respekt.

Pomalu se pak odebíráme zpět do tábora, kde na nás čeká dlabanec, kterej spískala, jako správná vedoucí, Šrubka. Následuje odpolední klid, kterej se v našem podání mění až na klid podvečerní. Já se vrhám na vyrábění dřevěné tabule, na kterou připevňuji papír s tabulkou Ramusího desatera a jmény všech účastníků. Za chvíli je návštěví na světě. „Je fakt hezký,” chválím sebe sama, protože vím, že nikdo jinej to za mě tady fakt neudělá. Nějak proplouváme do večera, kdy se opět scházíme v tee-pee.

Čekají na nás hned dvě překvapení. První připravil Dominik, když složil Ramusí hymnu a její text krásným ozdobným písmem napsal na velký arch papíru. Bohužel tento papír si pověsil přímo za svoji hlavu, takže ho nikdo nemůže přečíst. Hymna je nicméně libozvučná s inteligentním a vševypovídajícím textem a soudě dle

reakcí je všeobecně kvitována. Zvláště ta část, kde se praví *máš ztuhlý bradavky, tak sundej plavky, jenom les se dívá*. Druhé překvapení je ze Šrubčiny kuchyně. Elegantně se vyhla nudné organizaci dvou následujících dnů a rozdělila nás do tří skupinek, které mají jít odděleně na puťák. „Tak jo,” velí Olga, se kterou se mám následující dva dny družít. „Půjdeme do Rakouska, protože já umím rakousky!”

S mocnou drzostí, kterou vyřkla tento nezpochybnitelný axiom, se nikdo nesnaží diskutovat. Pomalu si uvědomuju, že v naší skupince budou kromě mě, Háni, Honzy, Olgy a Marušky ještě právě ty tři spisovně a poněkud škrobeně mluvící slečny, tedy Rašmí, Markí a Radka.

„Tuhle situaci fakt lížu, možná jí i píchám,” probíhá mi hlavou. V očekávání následujícího vývoje se oddávám pivu, které jsem minulý večer poněkud zanedbával...

Sobota den třetí 9. 8. 2014

V zamračeném ránu se probouzím s přibližně podobně zamračeným obličejem, který jsem si ještě s některými ostatními přivodil včerejším ponocováním. Šrubka mezitím začíná rozdělovat mapy, plachty na noc a proviant (**poněkud monotematický: tavenej sýr, co chutná jak pomazánkový máslo, dále pomazánkový máslo a nadto ještě pomazánkový máslo s příchutí**). Naše skupina se líně schází ve venkovním stanu a organizaci si nikdo z nás na starost nebere.

S Honzou tam klopím první pivko na spravení a nic vlastně neděláme. Nakonec se nějakou záhadnou silou začneme spontánně balit, všechno tak nějak dohromady házíme do bágků.

Začíná trochu pršet, tak radši v naší aktivitě zpomalujeme. Už jsme tak napůl zabalení a od Šrubky máme vyfasováno 500 Kč, což si myslím, že je tak doporučená denní dávka EUR do Rakouska na jednu osobu, jenže nás je sedm. Najednou se někdo chytřej od nás se zeptá, jestli máme sekeru. Nemáme, tak ji cpu k sobě do báglu. Nakonec vyrážíme, chcanec už přešel. Jedu s Háňou. Po necelým kiláku se zase někdo chytřej ptá, jestli máme plachtu, pod kterou budeme v noci spát. Nemáme, tak se pro ni Honza vrací to tábora. První zastávka je jasná – Něničkovi. Že prej tam naplánujem cestu.

U Něničky se mi při čekání začíná trochu zvedat obočí nad našimi slečnami a jejich spisovným koncovkama. Fakt mi to drásá uši. Rašmí tomu ale dává ještě větší kotel, protože mluví jak prvorepublikoví mudrcové. Vzduchem lítají obraty jako *tak pravila* či *odvětit, nikolivě* a ta slečna se nebojí použít v běžné řeči ani takovej kalibr jako **zřela jsem**. Já teda fakt nestačím zírat. „Ty vole, to bude vo držku. A dva dny!“, běží mi hlavou.

Mezitím přichází Honza, sedá k Něničkovi a začíná s ním probírat, kudy bychom se mohli v Rakousku pohybovat. Nějakej rejpal se ptá, jestli nechce mapu a tak zjišťujem, že ani tu mapu nemáme. Nazpátek do tábora už se samozřejmě nikomu nechce, tak si Honza aspoň snaží nějaký ty jména vesnic zapamatovat, soudě dle jeho obličeje ne moc úspěšně. Pod tlakem holek rezignujeme s Honzou na pokus objednat si ještě jedno pívko a vyrážíme.

Na křižovatce, kudy před náma prošly ostatní skupinky, stojí autobus a vedle něj se protahuje řidič, evidentně čeká, až se mu vrátěj turisti, který sem dovezl. Hecujem se, že by projížd'ka busem stála za to. Nakonec se prostě napřímo ptáme řidiče, co si o takovym nápadu myslí on. Týpek, tak okolo šedesátky, se dívá vyloženě nevěřicně, na což mu slibujem, že když nás vezme, napytlíkujeme se do busu do 5 minut. Takový nabídkce evidentně nemůže odolat a tak si plácáme.

Rašmí s Háňou společnými silami házíme do busu, vozejky jdou dolů do zavazadlového pros-

toru a za chvíli frčíme směr Cetviny, přechod do Rakouska, kterej je celý 3 kiláky vzdálenej. Před místní malebněj kostelík, původně z 13. století, dojíždíme akorát před 13:00. Z Rakouska se tam táhnou davy lidí. Zjišťujeme, že je výročí pádu železné opony (pravděpodobně výročí otevření přechodu mezi Rakouskem a Maďarskem). Háňa propaguje svůj nápad, že začne slintat aby na vozejku vzbudila lítost a my něco dostali. Přidává osobní zkušenost, že to prej fakt funguje. O vánocích ji prej kámoš nechal chvíli pod nějakým stromkem na nějakým náměstí a šel jí koupit grog. Jak tam prej hrály koledy, tak si Háňa prozpěvovala a vtom k ní přistoupil nějaký důchodce s pětičílem v ruce a se slovy o veselejších svátkách jí ho vtiskl do dlaně. Samozřejmě že si za něj pak Háňa koupila další grogy. Tuhle Háninu myšlenku prozatím zavrhuje s tím, že je na to ještě moc brzo.

Krátce nakukujem do kostelíka, kterej je fakt hezky zrekonstruovanej a pomalu pokračujeme do Rakouska. Řidič autobusu nás ještě chvíli doprovází a povídá nám o tom, jak to tady fungovalo za komára, když to bejvala zaká-

zaná zóna. Přejitím potoka se dostáváme do Rakouska a připadáme si jako v jiném světě. Rázem je vzduch čerstvější, tráva zelenější a obloha modřejší. **Hold, na Západě se žije jinak, kdepak...** Pokračujem, teď už bez řidiče, podél Malše s vědomím, že jsme někde v Rakousku, bez přesnějšího upřesnění. Kolem asi tak půl třetí sedáme a vyndáváme pochutiny, co jsme vyfasovali v táboře. Fakt mňamka ty pomazánkový másla. Ještě že jich máme tolik...

Kolem projíždí auta vezoucí svatebčany a my se domlouváme na tom, že jestli je někde potkáme na hostině, tak se k nim prachsprostě nakýblujem. Dále si uvědomujem, že máme taky hrát tu hru, jak měníme špendlík za jiný věci, co nám místní domorodci dají s cílem donést do tábora co nejoriginálnější předmět. Olga s Honzou jdou teda s tímto účelem otravovat první vesničany. Dostáváme nějakou umělou kytku a s konstatováním, že na to jakej maj hezkej barák se moc nepředali, pokračujem. Brzy objevujem hospodu, kde se evidentně bude slavit ta svatba, co jsme viděli projíždět. Želbohu, nikde žádní svatebčani ještě nejsou, tak se není

kam pořádně napytlíkovat. Škoda... Tak aspoň využíváme záchodů a pokračujem.

Cestou před táhlým kopcem odbočují někteří z nás a jdou žebrať s umělou kytkou o nějakou jinou originální věc. Dveře nám otevírá týpek, kterej podle nosu nebyl posledních 40 let střízlivej. Olga se snaží, gestikuluje, směje se, srdceryvně ukazuje na holky na vozejků, s týpkem to ani nehne. Nakonec vytahuje 5 euro, ačkoli jsme mu jasně říkali, že peníze nechceme. Strhává se klasická hra-upejpačka, že jako my si ty peníze jakože nevemem, ale po chvíli to rozčísnu a pětieurovku schovávám do kapsy.

Pokračujem, teď už do pekelně táhlého kopce, kterej navíc vidíme pěkně dlouho dopředu. Po chvíli další pauza u statku, potřebujem nabrat vodu. Opět využíváme příležitosti a neodbytně loudíme nějaký dárek po sedlákovi. Ten zas kroutí hlavou a vůbec nechápe, co to jako chceme. Nakonec nám dá vodu, brambůrky a nějaký slaný tyčky (asi jsme fakt svým zjevem budili soustrast), a nadto jeho manželka přidává řádně kýčovitý hrnečky s reliéfy husiček.

Pokračujeme pořád nahoru. Tam se rozhlédneme po krajině a vidíme, že nás čeká další kopec nahoru, už to přestává bejt prdel. Do toho furt slyším, jak někdo pořád praví a dí spisovný koncovky. Je to mordor! Lezem dál nahoru, kde je další vesnice. Tam se nějaký chudák sedlák se svojí švarnou dcerkou pachtí se senomem. Honza a já s ochotou Čechům vlastní na něj chvíli čumíme a pak dost neradi mu jdeme pomoci, s tím, že z toho snad něco vytrískáme. Vděčnej sedlák nám dovoluje si za odměnu u něj napustit čistou vodu. „Fakt bomba, to lížu!“ brumlám si pod těma pár chloupkama, co mi za dobu tábora na mé bujné tváři zatím vyrašily. Sedlák to možná pochytil a za chvíli se vrací s dvěma pivkama. Vracíme se ke zbytku skupinky i s trofejí. Žízlivě stojíme na místě, až si nakonec vynutíme příchod švarné sedlákovy cérečky. S tou se Honza s Olgou dávaj do hovoru.

Honza na to jde od lesa a mlsně se dotazuje, co všechno tady na farmě asi tak chovaj a vyráběj za jídlo. Dcerka hloupá není a tak za chvíli máme v ruce půllitr domácího šnapsu výměnou za

kýčovitej hrneček, co jsme vyměnili již dříve. Vytahuju pětieurovku a domlouváme se, že bychom rádi dostali čerstvý mlíko. Holka se nevěřícně ptá, jestli ho jako fakt chceme. Kejeveme a nakonec to dopadá tak, že budoucí selka odchází, podle nás asi dojít. Předtím nás ještě usazuje k zahradnímu stolku. Vyndáváme brambůrky a flaška šnapsu koluje. Zde přichází již dříve slibované překvapení z našich holek. Láhev alkoholu koluje zvesela dokola a všichni sajou jak divý, zejména Rašmí vypadá, že jí chutná. Jak tak sedíme, holka pořád nikde, a vtom přijíždí auto, evidentně se sedlákovu rodičema.

Ti jakoby nic vystupují a za chvíli přistává na stole mlíko a výbornej chleba s domácím máslem a trochou toho sejra. Debužírujem jak divý, jen ta sedlákovu dcerka furt nikde. Nakonec i ta dorazí a říká nám, že můžem přespát v nedaleký rozbořenině, jestli chceme. Při té příležitosti se vyjasňuje nedorozumění s její dlouhou nepřítomností. Rakousky se prej mlíko a mlít řeknou velmi podobně, takže dcérečka pro nás místo dojení mlíka šla namlít mouku. Tolik k jazykovým schopnostem našich dvou

překladaatelů. Ještě se zmiňujem, že šnaps byl fakt dobrej a vydáváme se hledat někam do lesa dnešní přespání.

Cérečka nejspíš pochopila naši zálibu ve šnapsu a za 10 minut nás na kole dohání, tentokrát s litrovkou tekuté zábavy. Dáváme za něj 10 éček a těšíme se na veselej večer, kterej tahle butilka slibuje. Mě přitom hlavou projede jedinečnej nápad: „Kdy jindy, když ne teď?!”

Beru umělou kytku, co máme jako vyhandlovanej artefakt, klekám před slečnu a svoji téměř bezchybnou rakouštinou pronáším „**Ich líbe dych!**” Olga mi taktně stihne říct, že má nastávající se jmenuje Magda. „Hezký jméno.”

Magda vypadá trochu v rozpacích, ale nakonec kytku ode mně bere. A je to, mám novou známost v Rakousku. Super!!! Nakonec nás ještě Magda instruuje, že nedaleko je tenhle večer nějaká hasičská party. Slibujeme, že možná dorazíme (což asi každý chápe tak, že na to pícháme), a dáváme se do pohybu.

Pomalu padá šero, nacházíme fakt krásný rovný místečko na natáhnutí plachty, ale Honzovi se to nelíbí, tak pokračujem.

Po půlhodině už to fakt smrdí tmou. To nicméně Rašmí vůbec nebrání obdivovat krásu rakouské přírody. Činí to naprosto literárně stylově, když dí, že: „Hle, vylízá měsíc.“ Myslím, že vzhledem k oblíbené táborové průpovídce k tomuto již netřeba dalšího komentáře. Míjíme místo, kde se bude konat ona hasičská pijatice, v hlavách teď ale máme spíše to, že musíme najít nějaký to místo na přespání.

Táhneme to k lesu a nakonec něco nacházíme. Má to samé výhody: už není nic vidět, zato v lese není téměř žádné dřevo na oheň a navíc nejdou pořádně uchytit provazy dostatečně vysoko na to, abychom komfortně natáhli plachtu. Prostě bomba. Nakonec to nějak splácáváme dohromady a už za úplné tmy rozděláváme oheň.

Ke slovu se dostává litrovka šnapsu.

Neděle

den čtvrtý

10. 8. 2014

Rád bych na tomto místě zdůraznil, že ať už čtenář uslyší od jiných lidí cokoli, není to pravda. Zlý jazykové tvrdí, že jsem se minulé noci trošičku opil. Já tvrdím, že to bych si musel pamatovat a jelikož tomu tak není, jedná se o holý nesmysl. Stejně tak, až vám bude chtít někdo nakecat něco o tom, že jsem v polospánku brečel a řval, že mě bolí hlava, nebo snad něco tak nesmyslného, že jsem volal maminku a sliboval, že už nikdy nebudu pít, důrazně to odmítám.

Ráno se probouzím relativně svěží. Poněkud nechápavě hledím na téměř prázdnou flašku šnapsu a v duchu opovrhuji těmi, kteří se tak mocné konzumace vůbec mohli účastnit.

Snídáme opět výborné pomazánkové máslo a míříme k vesnici. Tam, kde se minulý večer pařilo s hasičema, doplňujeme vodu a vydáváme se dál směr Česko. Cestou se ptám, jak je kdo na tom s plněním Ramusáckého desatera – já sám mám holátko, které mě ještě teprve čeká. Maruška říká, že už má za puťák splněno. Včera prej měla vostrej den. Zapátrám v palici a uvědomuju si, že včera jsem pod jejími kraťasami vlastně zcela marně hledal siluetu kalhotek. „No jo, tak to asi fakt dala, respekt!“

V příští vesnici kradem chutně vypadající jablka, nikdo na nás naštěstí nekřičí, asi proto, že nás nikdo nevidí. Pokračujem dál, k potoku, kde dáváme pauzu a já беру do ruky žiletku. Levá noha je v mžiku tak krásně hladká, že mám podezření, že přibližně polovina účastnic by mi mohla jen tiše závidět.

Cesta se postupně mění v louku a pro vozejky celkem brutální výzvu. Honza bere Háňu a nekompromisně s ní krosí terén. Před kamenným mostkem, kterej je jen o pár centáků širší, než rozteč vozejku, vyzýváme Háňu, ať se

začne modlit. Překážky však k našemu zklamání (a k úlevě Háni a Rašmí) překonáváme bez problémů. Dostáváme se na silnici, zvoní poledne, tak vytahujem zbytek šnapsu a posíláme závěrečné kolečko. Na kole se k nám přibližuje Bára s Honzou, kteří si vyjeli na projížďku.

Vzhledem k času a místu (do Čech už žádná jiná rakouská hospoda není), se uchylujeme do blízké restaurace. Objednáváme pivo a nějaký nealko pro sraby a berem záchody útokem. Na pozornost, kterou vzbuzujeme u personálu, jsme již celkem zvyklí, majitel je navíc i přívětivěj a tak s pochopením přijímá náš dotaz, jestli si u něj můžem na stole rozbalit naše obědové menu – překvapivě chléb s chutným, dva dny uleželým pomazánkovým máslem. Otevírá se ještě naše šťastná flaštička s živou vodou a majitel to podporuje půllitrem mixu vína, vody a cideru. Trochu se napoprvé z toho kroutí huba, ale napodruhý už se to dá. Hostina pokračuje a alkoholu se nakonec nikdo, včetně slečen, nejenomže nevyhýbá, ale vlastně jej docela vyhledává. S hlavinkou decentně ovíněnou

odcházím na záchod, cestou nazpátek se zaseknu na baru, kde už Olga svojí rakouštinou okouzila barmany, kteří do nás posílají ořechový likér. Trochu předvádím obligátní jakožeodmítání, ale nakonec ho do sebe kopu. Je dobřej. Do party se přidává Honza, kterej se pouští do debaty s agilností a nonšalantností, která je zřejmě přímo úměrná hladině alkoholu. Vzhledem k tomu, že si s místňákama moc nepokecám, odcházím ven, kde mě čeká dosti překvapivý pohled. Šnapsu je tak akorát na olíznutí, zato Háňa vypadá, že šnaps přímo hltala. Markí mi vysvětluje, že Honza jí na Háninu výzvu naklonil flašku k puse a asi tak pět vteřin ji nechal téměř ve vertikální poloze, pročez Háňa jednoduše sála. A když se tak koukám po ostatních, opravdu to vypadá, že všichni trpíme zvýšenou savostí.

Pomalů holky navrhuju, že bychom mohli jít.

Iniciativně se nabízím, že půjdu vzkaz předat na výčep Honzovi a Olze. Když se po deseti minutách vracím, mám v sobě další ořechovku a pohled ostrý jako erární vězeňskou žiletku na Mírově.

Rozhodujeme se, že Olgu s Honzou a Radkou tady ještě necháme, protože první dva chlastaj na baru a třetí si venku hraje s pejskem. Kdyby to nebylo celý absurdní, bylo by to vlastně roztomilý. Háňa už řádně projevuje svoji alkoholem ovlivněnou náladu. Vyrážíme tedy směr Čechy a na čáru se dostáváme po asi půlhodince svižnější chůze. Ani se nám nechce přes hraniční Malši, protože jsme si už zvykli na čerstvý vzduch a sytější barvy přírody v Rakousku. Ale co naplat. Míjíme zase ten kostelík v Cetvinách, kterej je zase natřískanej k prasknutí, opět jenom Rakušákama. Bohužel víme, že následující tři kiláky to bude do kopce, pokud se tedy oproti včerejšku svět nepostavil úplně na hlavu.

Brzy zjišťujeme, že se nepostavil, a že termín do kopce stále ještě znamená směrem nahoru. A tak se zapíráme a jdeme. Upíráme se (teda aspoň já) k vidině Něničkovo hospody. Dorážíme tam po skvělém výkonu 38 minut od Cetvin. Sedáme a objednáваме občerstvení. Něnička ochotně sděluje, že minimálně jedna skupina už ho minula. Nesedíme snad ani 10 minut a vtom se u nás zjevují tři opozdilci z Rakouska. Prej to

vzali nějakou zkratkou a prej museli regulérně prosit obsluhu o zaplacení. A prej čtyřikrát je obsluha odmítla a nalila jim ještě další ořechovici.

Předstíráme, že té storce o nebojácných výzvách o zaplacení věříme. Na Honzovi i Olze je patřičně vidět, že Rakousko je zmohlo. Nějak se nakonec odlepuju a odcházím do tábora. Honza dál sedí u Něníčky a rozhodně nevypadá na to, že chce dneska odjet do Prahy. Evidentně našel v dnešním alkoholovém dnu zalíbení...

Cestou do tábora narážíme na dokonalé překvapení. Jedna skupinka měnila špendlík tak čile a šikovně, že nakonec vyhandlovala kozu. Jakože fakt živou kozu. Prostě si dali po žejdlíku s nějakým farmářem a ten jim bohorovně dal kozu s tím, že si ji klidně můžou nechat. Manželka farmáře se prej už tak shovívavě na manželovu štědrost nedívala, ale evidentně pochopila, že proti jeho aktuální tvrdohlavosti nic moc nezmuže. Koza už ušla nějakých deset kilometrů a zdá se, že toho má akorát tak dost. Krčí přední nohy a zarytě odmítá jakýkoli pohyb. Do tábora to jsou ještě tak dva kilometry

a tak mě napadá, že bychom ji mohli zkusit vzít na ramena a do tábora donést. To mi Terka rychle vymlouvá s tím, že koza je prej fakt těžká. Radši to ani nezkouším a nechávám doprovod s kozou čekat u cesty. Prej se k nám připojej, až si to rohatá rozmyslí a uráčí se pokračovat.

V táboře je postputovací klid, všichni se tak nějak válej a odpočívaj. Po nějaké době se na vrcholu louky zjevuje Honza, kterej opravdu nevypadá na to, že by měl odjíždět do Prahy. Chvíli po něm následuje koza se svým doprovodem.

Pomalu to vypadá, že jsme se nakonec z putování vrátili všichni. Dozvídáme se, že pouze Lenka musela v sobotu do nemocnice, ještě v Praze jí něco kouslo a v sobotu jí noha napuchla do sloních rozměrů. Půlnoční intervence v českokrumlovské nemocnici sice nepřinesla amputaci, kterou, a o tom jsem přesvědčen, by všichni účastníci uvítali s potleskem, neb my všichni zde jsme takoví přející. Lenka nakonec vyvázla pouze s obvazem a byla postavena před závažnou volbu. Buď antibiotika anebo

přísný zákaz konzumace alkoholu. Nakonec volí druhou možnost s tím, že dobu trvání si přecejenom může nějak přizpůsobit vlastní interpretaci. Den se chílí k večeru a my se postupně přesouváme do pártyteepka. Vypadá to, že po dvoudenním putování to dneska nebude žádná velká spárka.

Hodnotíme, kdo co za jehlu vyměnil. Vedle kozy vypadá naše skupinka se šnapsem a další skupinka s petrolejkou jako chudí příbuzní. Šrubka nicméně prohlašuje, že koza musí druhý den zpátky k původnímu majiteli. Má prý strach, aby chudák koza nebyla na kusy rozcupována zejména jejím psem Popletou, švýcarským ovčákem. Zde si dovolím trošičku odbočku: k této obavě, jak se záhy ukázalo nebylo vůbec žádných důvodů, oba psi, co s námi na táboře vegetovali, měli z kozy spíše respect, který si v případě Poplety koza získala brzy i tím, že jej zcela neohroženě trkla svými rohy v okamžiku, kdy se jí zdálo, že jí narušil její intimní zónu.

Večer pomalu utíká a obecný předpoklad, že to dneska bude krátký, se pomalu ale jistě

nenaplnuje. Výsledkem je, že i Šrubka nakonec povoluje jinak velmi utažené opratě své žízni **(vážně tomu věříte? Ani prd, samozřejmě že i samotná naše vůdkyně je jenom člověk s vřelým vztahem k zábavě, tedy k alkoholu)** a okolo třetí hodiny ráno se dostáváme k debatě o smyslu světa nebo světla a tak podobně.

Nakonec Šrubka rozvíjí tezi, že by Ramus měl založit politickou stranu. Po zvědavém dotazu, jakého politického zaměření by měla být, se zcela vážně dovídáme, že buď pravo-levého nebo levo-pravého, to se ještě uvidí. V zásadě všichni přikyvujeme, to je vlastně moudré směřování, to bychom všichni podepsali. Dál se řeší okrajová témata jako světový mír a podobný marginálie, já se však již necítím úplně kompetentní k takto důležitému diskurzu a odebíráám se s postupným svítáním na kutě.

Pondělí den pátý 11. 8. 2014

Ráno je vlastně pozdní dopoledne. Probouzím se poněkud rozmrzen, protože mě dnes čeká držhubočista (hodinu mít v puse vodu), tedy zkouška, kterou jsem fakt do desatera nechtěl vmíchat, ale byl jsem proti neoblomnosti Šrubky zcela bezbranný.

U snídaně odhaluje naše šéfka další program. Spontáně se rozdělujeme do tří skupinek, které si mají na zítřek připravit každá dvě jídla s tím, že následující den se bude jen vařit a jíst všech šest jídel. Bude to takový obžírací den. Naše skupinka nakonec volí kombinaci zelňačky s tortilama. Sepisujeme seznam a po chvíli usedám se Šrubkou a Lenkou, která si

jede koupit nějaký léky na nohu, do dodávky s cílem uskutečnit v Kaplici velký nákup a dovézt trochu toho tekutého povyražení. Jo a vlastně taky dovézt nové účastníky tábora, kteří kolem jedné odpoledne dorazí vlakem do Kaplice.

Začíná chcanec a dle oblohy lze celkem jednoduše dojít k názoru, že tohle by mohl být jeden z těch dlouhých dešťů, který můžou trvat jak v době Noemově. V dodávce s šéfkou zpovídáme Lenku, jaký že to je nepít v takové společnosti, jaká se na táboře sešla. Lakonicky se dovídáme, že to včera Lenka s birelama prostě už nedala a při našem rozboru o zakládání politické strany, byvše střízlivá, musela tee-pee opustit. „No jo, byli jsme včera trochu chytří,” přiznáváme si se Šrubkou.

Do Kaplice dojíždíme akorát tak na čas, aby šéfová stihla jít do velkáče (velkosklad Coopu) objednat nákup, zatímco já s Lenkou se v dešti připravujeme na vyzvednutí tří dalších účastnic na nádraží. Chcanec neustává a při vykládání Jíti z vlaku se samozřejmě zasekává auto-

matická plošina, takže chudák Jíťa mokne na dešti. Nakonec se šťastně přesouváme s novými účastnicemi (Bára, Bětka a Jíťa) do dodávky, ve velkáči nabíráme šéfovou a jedem nakoupit. Vzhledem k rozsahu nákupu, kdy každá skupinka si samozřejmě navolila všemožný nesmysly, listovým špenátem počínaje (neměli) až čerstvými řeckými olivami konče (neměli), se po prodejně ve třech lidech vrháme na hodinové shánění položek. Nakonec to však zdárně dáváme dohromady a na příští půlhodinu uzavíráme jednu ze dvou funkčních kas. Ještě krátká zastávka na náměstí pro tabák a do lékárny a drandíme do tábora.

Déšť furt neustává a Lenka zrovna plní žurnalistiku, na což se odvolává, když navrhuje zastávku někde v lese. Ta se nakonec nekoná a my kolem čtvrté odpoledne dojíždíme do tábora. Voda je všudypřítomná a tak ve venkovním stanu nakonec dáváme hromadný sraz a ještě hromadnější nacvičování Ramusácké hymny a dalších songů, které plánujeme předvést v pátek na náměstí v Kaplici. Den se line stejně plíživě jako vytrvalý déšť. Začíná to bejt trochu

votravný a mě na náladě rozhodně nepřidává, že mám mít hodinu v puse vodu. Ale jelikož chci za každou cenu Ramusácké desatero vyhrát, rozhoduji se do toho jít. Na zkoušku si dávám opravdu nepatrné množství vody pod jazyk a čekám, za jak dlouho mi koncentrace slin v puse převyší koncentraci čiré tekutiny.

Netrvá to ani pět minut a výsledný roztok se stává doslova nechutným. Vyplivuju to a mnu si znechucením hlavu. „Tohle prostě nemůžu dát,” myslím si. K mému překvapení se mě Vašek, kterej všechny tyhle **zpíčený hry** (copyright této floskule vlastní Vašek) nesnáší, snaží hecnout a ačkoli tenhle úkol dneska nemá plnit, tvrdí, že do toho půjde se mnou.

Tak si oba odlíváme ještě nepatrnější množství vody a jdeme na věc.

Samozřejmě, že všichni jsou najednou strašně mluvní a chtějí si s námi v lepším případě povídat, v horším nás rozesmát. Po patnácti minutách se mi z obsahu pusy dělá blivno.

Objem tekutiny v ústech se asi tak ztrojnásobil a o obsahu radši pomlčím. Je to fakt humus. Sedím zaraženě v tee-pee a snažím se usilovně nemyslet na čas. Po dalších pěti minutách radši odcházím ven a trochu té kapaliny z pusy upouštím. Čas se line jak smrad. Nakonec se mi doslova navaluje, když vidím, kolik toho Vašek, kterej začal s plněním úkolu o pár minut dřív, po hodině vyflusává. Radši odcházím k potůčku a nesu do tábora pár nabítek kuželek.

Konečně se dočkávám a hodina je pryč. S nepopsatelnou úlevou vyflusávám vodu se slinami. Jsem celej takovej unavenej a rozhodně to dneska na nějaký dlouhý ponocování nevidím. Zdá se, že každej účastník si letos vybírá „svůj“ den, kdy prostě jen chce, aby už skončil. **Dnešek je ten můj a tak odcházím brzy na kutě.**

Trocha delšího a čerstvějšího spánku určitě bodne, zejména, když se hlásím na ranní chystání snídaně.

Úterý den šestý 12. 8. 2014

Ráno mě probouzí Maruška. Celej tábor spí a pomalu připravujem snídani, ke které můžeme opět naplno rozvinout kuchařský um při použití pomazánkového másla na sto způsobů. To už fakt nelížu a tak беру několik cibulí, červenou sušenou papriku a takový množství česneku, který by od upírů ochránilo menší vesnici velikosti Brna. Výsledný mix ještě řádně opepřím a osolím. K nejen mému překvapení je výsledný produkt sice trochu různějšiho charakteru, ale asi tak o milión procent předčí samotné pomazánkové máslo. K tomu ještě zjišťuju, že Ondra s Terkou a Dominikem se překvaltovali na farmáře a z nadojeného kozího mlíka (ten rohatej satanáš dojí až ke dvěma litrům denně!) začali

vyrábět sýr. Za pomoci vesnickejch internetů a trochu té improvizace nakonec dospěli k výtvoru, kterej je silně nadstandardní. Překvapivě to ani moc nesmrdí a tuhá tvarohová konzistence odpovídá tomu, co si pod čerstvým kozím sýrem představuji. Fakt mňamka. A když se k tomu přidá fakt, že jsme od Vaškovo tatíka koupili kvalitní zrnkový kafe, je vlastně tahle snídane těžkej nadstandard.

Kolem desáté lze konstatovat, že jsme všichni plus minus probuzený. Já jsem si dnes vylosoval bahenní lázeň, na kterou se ve stále mírně uplakaném počasí moc netěším (je mi jasný, že možnost si po mně hodit trochou té špíny si moc lidí ujít nenechá – koneckonců, jak tak v hlavě pátrám, moc těch, který bych nějak neurazil, mezi námi není), nicméně cítím, že nějakou formu očisty již fakt potřebuju. Zatím však nechávám načasování plnění úkolu v nedohlednu...

Pomalu se rozdělujeme do vařících skupinek a plánujeme, v jakém pořadí to dneska budem do sebe futrovat. Jelikož Šrubka naplánovala na

večer další *zpíčený překvápko*, a jelikož jsem si již dávno osvojil pokročilé techniky řitního alpinismu, odcházím s šéfovou na brainstorming. Překvapením má být noční bojovka, která se bude plnit po malých skupinkách čítajících 2–3 členy. Vybavení k tomu máme adekvátní: dlouhosvítící trubičky, který by mohly i na ty nejotrlejší a našemu pojetí tábora nejnepřízřusobivější členy (Vašku, tím myslím tebe), v nočním lesa tichu zapůsobit. Vymýšlíme, jaký úkoly bude třeba plnit. Nesmí samozřejmě chybět strašidlo a této funkce se milerád ujímám. Závěrečná zkouška je však nejtěžší a já i Šrubka doufáme, že ji všichni splní.

Podle indicií musí každá skupinka najít alkohol ukrytý po táboře, jinak nesmíme večer konzumovat. A to bychom fakt nechtěli, že!? Nakonec to máme všechno rozmyšlený, i počasí se trochu umoudřuje a ačkoli není úplně slunečno, aspoň už konstantně neprší. Přípravy různých jídel jsou v plném proudu, ale opět zjišťujeme, že něco chybí (tentokrát je to zejména víno a rum s kolou). Sedám se Šrubkou do auta a jedem zase nakupovat, tentokrát naštěstí pouze

do Malont. I v takto bohem opuštěném kraji se nalézá obchod, který vlastní Vietnamci, což je pro mě dosti velkým překvapením. To základní tam nalézáme a vracíme se do tábora. Hned po vystoupení mě do nosu uhodí pronikavá vůně zelňačky, kterou vařila naše skupinka, které, a to si řekněme upřímně, jsem vůbec nepomohl. Prostě jsem se na to tak trochu vypíchal. Ale co, evidentně to zvládli i beze mě. Výsledek je nanejvýš uspokojivý a to navzdory tomu, že Maruška se málem do krve rozhádala s Markí, jestli tomu máme říkat kyselo nebo zelňačka (ačkoli obě úpěnlivě mluví spisovně a pocházejí z mikroregionu Morava, každá si tvrdohlavě hájí svébytnost svého kraje, což se přiznám, že je pod mé rozlišovací schopnosti). Od polívky předsedlávám na noky s česnekovým špenátem, které vyplodila skupinka, ve které jeden neměl rád noky, druhý špenát a třetí česnek. Až na to, že tam narvali asi tak vagón soli, je to fakt dobrý.

Kouskem oka ještě postřehnu neštěstí, jehož původcem je Ondrův pes, který se zcela logicky jmenuje Kotě. Ta vyčmuchala a sežrala po-

lovinu tiramisu. Vzhledem k tomu, že jsem prozatím docela solidně přežranej, nevěnuju tomu přílišnou pozornost.

Vzhledem k tomu, že v mezičase přestalo pršet a vlastně se udělalo docela hezky, trávíme odpoledne takovým zévlem. Holky klasicky myjí nádobí (za to jim patří všechna čest, až se mi zdá, že se mezi nima utvořily úderné skupiny, které tuto neoblíbenou činnost podvědomě vyhledávají), zatímco Dominik s Filipem se vrhají na dřevo, se kterým asistujeme i já s Ondrou a Petrem. V období pauz Ondra moudře pronáší, že jsou jen dvě věci, na které by se vydržel dívat donekonečna: zaprvé na peníze a za druhé na ostatní lidi, jak pracujou.

Pomalu se blíží pozdní odpoledne a mě furt čeká bahenní lázeň. Nejsem v tom však tentokrát sám. Dalšími účastníky hromadného bahenního rituálu by měl být Dominik, Máros a určitě i nějaké další slečny. Není času nazbyt, poněvadž po šesté hodině chceme vyrážet před nočním překvápem k Něníčkovi, a tak si беру holinky, kýbl a ešus a jdu si nakydát dostatečné

množství bahna, které by na mě ostatní mohli řádně naházet. Překvapivě nemohu nikde sehnat Dominika, kterej se dušoval, že do toho půjde se mnou. „Asi se někam zdejchnul, srab jeden,” pomyslím si. Kýbl s bahnem je již na louce a já se obnažuji pouze do spodek a svolávám bratry a sestry s pomyšlením, že když jim odcituji Bibli Jan 8, 7 o tom, že kdo je bez viny, ať první hodí kamenem, ustrnou se nade mnou jejich srdce, a já odejdu do tůně ke koupeli pouze nepatrně bahnem poskvrněn tak, aby byla naplněna pouze formální stránka zkoušky.

Asi málokoho překvapí, že mé úvahy se jeví jako liché a mě se dostává totálního znevážení mé fyzické skořápky. Navíc jsem si vybral obzvláště smradlavé bahínko, takže to je potěšení nejen pro oko. Zcela hnědošedý odcházím směr tůňka.

Překvapivě proti sobě potkávám Dominika, který nese v kýbli taky solidní porci bahna. Ptám se, kde byl a co jako ta jeho bahenní lázeň. Nechápavě se na mě obrátí se slovy, že si právě byl u tůňky nabrat pro svoje číslo municí a la-

konicky dodá, že u té příležitosti tůňku vypustil, aby se trochu pročistila voda. S předstíraným úsměvem odpovídám, že to by byl fakt dobrej fór a směle pokračuju k místu, kde se hodlám umýt, nicméně Dominikův usměvavý, až výsměvný pohled neodbytně cítím na svých zádech a trochu mě znervózňuje, že třeba to fakt s tím vypuštěním tůňky myslel vážně.

Už při sestupu k tůňce se pro mě nemyslitelné opravdu zhmotňuje před očima. Tůně je fakt zcela vypuštěná a nadto ještě kalná z toho, jak ten vůl Dominik vybíral zespod bahno. Tohle je pro mě velice nepříjemná situace a na chvíli pomýšlím na záložní plán vyválet se v blízkých lopuchách s nadějí, že ze sebe tu nejhorší špínu nějak dostanu. Leč pach bahna na mém těle je natolik pronikavý, že tuhle myšlenku jsem rychle nucen opustit. Sestupuji tedy k nádržce, která snad ještě před deseti minutama byla plná v rámci možností průzračné vody, ale nyní je napuštěná akorát tak do výše mých kolen.

Puch, který sálá z mého těla, je silnější, než má lenost a následujících pět minut tak němé

stromy tiše pozorují, jak v nádrži provádím očistu, která by nejen na první pohled mohla až nepříjemně věrně připomínat doslova epileptický záchvat.

Za slova, která mi v tu chvíli vytanou na mysl při asociaci na Dominika, by se patrně červenal i kdejaký pornoherec v úchylné multidisciplinové performanci. Když se nakonec v alespoň vizuálně použitelném stavu vracím do tábora, aspoň malou útěchou mi je pohled na docela obstojně zabláceného Dominika, vedle kterého se o berlích snaží držet balanc ještě o něco zablácenější Máros. V duchu si říkám, že kdyby existovala nějaká vozičkářská sociálka, byli bychom všichni už dávno na cestě někam za katr. Chudák Máros musí s berlema na louce dělat vyrovnávací cviky, zatímco ti, kteří naň před chvílí házeli špínu, se jej, snad v náhlé snaze nepřijít do pekla, snaží umýt vodou z barelů.

Sodoma Gomora hadr.

Pomalů se začíná smrákat a tak se vydáváme na večerní pivo k Něničkům. V táboře zůstává

pouze Maruška, která celkem obstojně simuluje nespecifikovaný problém se žádama, a já, jelikož mám připravit sedm schovek pro alkohol v rámci závěrečného úkolu noční bojovky. Když poslední člověk zmizí za horním horizontem louky, strhává se u kolíku, ke kterému je přivázaná koza, naprostý peklo. Ten rohatej satanáš je celej bez sebe naštváním, že mu téměř všichni z tábora zdrhli a snaží se utrhnout se ze svých okovů zcela neuvěřitelnými kousky.

Asi se mu k smrti stýská, protože je schopen rozeběhnout se vší silou a přesně ve chvíli, kdy se provaz užuž napíná, se odráží do vzduchu, aby následně jeho tělo následovalo pomyslný vektor odskoku, zatímco krk a hlava, za který je provaz omotán, při šubnutí nekompromisně zůstávají na nejvzdálenějším možném konci úsečky mezi kolíkem a smyčkou na krku.

Přiznávám, že z toho jde až trochu strach. Radši si toho moc nevšímám a připravuju skrýše na chlast. Náhle se mi zdá, že mi až příliš nápadně zvoní v uších.

Při pozornějším zaposlouchání identifikuji tento pocit tak, že se nejedná o halucinace, za kterými by snad mohly stát houby, které Dominik tak vášnivě sbírá a o kterých tvrdí, že se v nich bezproblémově vyzná, a pak nikým nepozorován je přidává do společného jídla. Tenhle zvuk je opravdu zvonek.

Rychle se kouknu k místu, kde by se měla nacházet koza. Nic.

Zvonek se ozývá jakoby z vyšších míst. Bleskově přesunu pohled na horní stráň louky. Koza tam peláší jak smyslů zbavená, stesk je pro ni evidentně silnou motivací. Odhazuju polo-prázdnou basu lahváčů (tady je aspoň vidět, jak si kozy a jejího mlíka a sýra vážím) a mažu za ní. Po chvíli zvíře doháním, ale nastává jinej problem. Vzpomínám si, že koza před chvílí svými rohy jasně naznačila i Popletovi, kdo že je tady pánem, když na to přijde.

Dochází tak k situaci, kdy koza peláší za ostatníma lidma k Něničkovi a vedle ní klušu já s tím, že se furt nemůžu odhodlat, jak kozu znehyb-

nit. Nakonec v běhu chytám zbytek provazu, ze kterého se koza utrhla a velím prrrr.

Koza se podvoluje, takže mám napůl vyhráno. Teď ji ještě přinutit ke zpáteční cestě do tábora. Tvrdohlavě opět pokrčuje přední nohy, takže veškerá manipulace je ještě komplikovanější. Nakonec ji přece jenom docloumám zpátky a tentokrát neponechávám nic náhodě a uvažuji ji něčím, co mi připadá jako minimálně gordický uzel na druhou.

V tu chvíli, jako na zavolanou, se z týpka ladně vynořuje čerstvě probuzená Terka, která patří mezi ty, kteří koze projevují největší péči. Doslova jako mávnutím kouzelného proutku se rohatej satanáš mění na mírumilovnou přítulnou kozičku. Terka pro ni jde obětavě někam trhat listí, protože ta potvora je nechutně vybíravá, když přijde na žrádlo (mezi její oblíbenou laskominu patří tatranka, zatímco, a to bych tady opět rád připomenul, se drtivá většina účastníků musí při studených pokrmech ládovat, milý čtenáři, rádobylahodným pomazánkovým máslem!!!).

Dochází ovšem k celkovému uklidnění situace a tak po rychlém připravení alkoholových schovek, které jsou z již dříve popsaných důvodů vlastně velmi jednoduché, se Terkou vydáváme na občerstvení k Něničkům, zatímco Maruška stále simuluje neidentifikovatelnou bolest zad. Cestou k Něničkům se pozapomenu a ukazuju Terce, která je najednou taky vášnivá houbařka, pár prvotřídních praváků. Ta samozřejmě nelení a hned je sbírá. „To budeš mít fakt hezkou bojovku s těma houbama v ruce,“ pomyslím si, ale v rámci konspirace nic nedávám na sobě znát.

U Něničků to probíhá klasicky, furt si někdo něco objednává na přeskáčku, takže starej pán je víceméně pořád u pípy. S Aničkou ladíme stranou detaily, jak připravit bojovku. Anička nakonec téměř nepozorovaně, za hlasitého štěkání svého psa, kterej ji následuje, odchází napřed vše přichystat a já nakonec přebírám otěže zodpovědnosti a velím k odchodu. Řádně se již stmívá a tak, abych nevzbudil podezření, vyhlašuju, že dnes se jde pařit na dýzu do Malont. K mému překvapení pozoruji, že masová hypnóza funguje a tenhle výmysl se trochu v řadách

účastníků ujímá. Ještě zajímavější je, že tenhle mýtus nepadá ani poté, co mineme křižovatku, kde se do Malont uhýbá doprava, ale kde my pokračujeme rovně. V lese už je tma jak v prdeli a tak se ještě rychle vyhlašuje chcací pauza.

Po chvíli již na rozcestí vidíme první světelnou značku, kterou připravila Anička z fosforeskujících tyčinek, kde jsou popsány pravidla noční bojovky. Zanechávám tedy ostatní lidi svému osudu a peláším k táboru, kde budu strašit. Asi tak pět minut před mým stanovištěm vidím v dálce nějaké světýlko. Je to Anička, takže se nemusím bát, ale v jednu chvíli zjišťuju, že jiné světýlko se ke mně žene značnou rychlostí a na to slyším Aniččin hlas, kterak se snaží přivolat si Popletu.

Nebudu zapírat, je mi to poněkud nepříjemné a tak se nenuceným hláskem snažím Popletovi naznačit, že jsem jeho přítel. V noci však místo Poplety vidím jen fosforeskující světlo, které má ten pes připevněný k obojku a v duchu dávám za pravdu příběhu o psu Baskervillském. To fakt dokáže naježít člověku chlupy. Anička na mě

čeká a dává mi prostěradlo, do kterého jsem si udělal díru na hlavu, a dva lahváče, který jsem si poručil na krácení dlouhé chvíle. Vybírám příhodné místo za stromem a oddávám se čekání na první skupinku. Bohužel mám jen totálně vlhký sirky, kterejch k zapálení cigarety potřebuju asi tak vagón a který mi k otevření lahváče jsou úplně na prd. Tak v klidu čekám a přemejšlim nad strašidelnými zvuky, který budu používat.

Najednou slyším, že se po cestě přibližuje první skupinka. V mžiku zalézám za strom a v hlavě mi šrotuje scénář, jak to celý narafičit. Nakonec volím spontánnost a tak v ten pravý okamžik jednoduše v prostěradlu vylízám a lakonicky pokládám prozaickou otázku: „Jak se vám šlape?“ Účinek je stoprocentní a moc bych si nevsadil na to, že jedna ze tří slečen, který jsem právě vyděsil, si právě trošku neučůrla.

Při druhé skupince mě dohání žízeň a tak strašení pouze modifikuji na dotaz, zdali skupinka nemá otvírák. I tentokrát se dostavuje fenomenální úspěch včetně toho, že si pivo spokojeně

otvírám o vozejk Vaška, kterej se sice tváří strašně chlapácky, ale jeho prvotní reakce naznačovala zvýšenou peristaltickou aktivitu střev.

Třetí skupinka to odsírá s klasickým **huahua-hua** a ani tentokrát to není marný. Petr se nicméně zpětně snaží vystrašit strašidlo a dobré dvě minuty po předstíraném odchodu tak se zájmem naslouchám jakože neslyšnému Petrovo přibližování se k mému stanovišti. Chudák má tu nevýhodu, že každá větvička a každé našlápnutí na kamínek se v nočním klidu Novohradských hor rozeznívá po okolí tak pronikavě jako fistulka Vítka Bárty, takže moc velký překvápko se pro mě nekoná.

U dalších tří skupinek zanameávám dílčí úspěchy a pomalu mě dohání hlad a fakt, že i druhej lahváč je již na suchu.

Čeká mě již jen závěrečná grupa, kde je Ondra. K mému nemilému překvapení je členem této skupinky též letošní tábor extrémně nervózní a podrážděná fena Kotě, které Ondra také přidělal na obojek svítící tyčinky. Kotě jde lehce

před skupinou a ačkoli mě nevidí, zastaví se a přidušeně na mě vrčí. Mně se trochu svírají pŕlky a tak je výsledkem to, že jsem vystrašenější než tahle parta, která z toho má bohapustou prdel. Necháávám je odejít a pak s mírným časovým odstupem se vydávám do tábora. Jsa si vědom toho, že nejeden člověk na mě bude mít teď pífku, mám se ostražitě na pozoru, zda na mě nebude někdo chtít někde vybařnout. Popravdě si uvědomuju, že by to nebylo úplně příjemný.

Do tábora se však dostávám bez újmy a v duchu cením, jak celou scénérii tábora Anička pěkně s petrolejkama světelně připravila. Je celkem příjemně a tak poprvé rozděláváme oheň venku a pár dobrovolníků připravuje tortily. Ty jsou fakt luxusní, akorát všem jejich obsah teče okolo pusy. Ze strašidla se překvaltovávám na utíráka pusinek a v hábitu obcháším všechny, kteří o moje služby projevují zájem. Normální počasí moc dlouho netrvá a plíživě spouštějící se déšť nás přesouvá zpátky tam, kam při večerech na tomhle táboře patříme, tedy do party tee-pee. Beru Gábu spát a přitom se snažím bejt vtipnej

jak jen já to umím. Nakecávám jí, že si plete pravou a levou ruku a že tohle je fakt strašný. K mému údivu jí tento špás bez přílišné pointy baví následujících patnáct minut a já kvituji, že autor přísloví z *hovna bič neupleteš* se opravdu hrubě mýlil. Vracím se do tee-pee a vnitřně ve mně začíná klíčit rozpor mezi únavou a tím, že do konce tábora už zbývají jen dva další bájo večery. Říkám si, že dám asi radši přednost prvnímu pocitu.

To samé si už ale neříkám za dalších šest hodin, kdy venku svítá a já společně s Adélkou, Bětkou a Šrubkou na probouzející se louce nacvičuji choreografii k vystoupení, která by se dala nazvat bláznův běh. Na tomto místě je nutné vysvětlit onu výše nastíněnou časovou disproporci:

Tak tedy, celá party začala té noci docela skromně a nevinně. Prostě nějaký to pivo, k tomu víno, rum a kola, prostě již dobře zaběhnutá táborová klasika. Nic moc nenasvědčovalo zběsilejšímu vývoji. Jen Anička se začíná tvářit ustaraně, protože zítra má přijet Matouš,

z čehož má naše šéfová dle svých slov docela vítr. Že prej Matouš, kterej vedl předchozí dva tábory, měl všechno ošéfovaný, všechno prej fungovalo jako na drátkách a hlavně měl nad vším údajně kontrolu. Mně se zdá, že jsem asi mussel bejt minulej rok na jinym táboře, nicméně tato moje poznámka Aničku pouze vybičuje k ještě bujnějšímu fantazírování o údajně dokonalém Matoušovo organizačním duchu. V záchvatu samonasíracího amoku nám Anička všem dává přísný zákaz říkat Matoušovi v jeho přítomnosti klasickým drbacím jménem **Papouš**. Jako by nevěděla, že poučka o tom, že zakazování dané aktivity vede zákonitě pouze k jejímu všeobecnému rozšiřování, je spolehlivě prověřena staletími zažité praxe lidského sklonu škodolibě páchat naschvály.

V okamžiku vyřknutí uvedeného zákazu již je tedy úplně všem zřejmé, že Papoušovi se už jinak, než Papouš, říkat nesmí. Anička postupně začíná propadat dle mě předstírané panice, zato však zcela zjevně nepředstírané lásce k rumu.

Tato kombinace si postupně začíná vybírat

svou daň, což je jasné úplně všem nejpozději v okamžiku, kdy si Anička uzurpuje kytaru, a vybavena znalostí hmatů akordů G dur, e moll, D dur a v okamžicích vrcholného vzednutí svých všeobecných sil dokonce i a moll, zpívá a hraje labutí píseň o Ríšovi, kterej *zemřel, bylo mu šestnáct let, okusil lásky květ... a já tam stála a bála jsem se bála říct, Ríšo! Ty budeš žít! Ty budeš žíííít, budeš se smáááá...* Téměř celej text se všem přítomným rychle, asi tak po šestém opakování, pomalu otiskuje do paměti, aby tam zanechal nesmazatelnou stopu po opakování jedenáctém a nenapravitelně poškodil pár milionů mozkových buněk po repetici devatenácté.

Anička, zmožena vagónem rumu, kterej do sebe již naklopila, tesknou náladou vyvolanou sugestivním textem písničky o Ríšovi a myšlenkou na to, že fakt zítra, respektive již dneska, přijede Papouš, se začíná nebezpečně motat a přidává i odpovídající výraz obličeje. Jakkoli jsem si myslel, že alkoholové opojení možná trochu přihrává, nyní je mi jasné, že démon alkohol zase jednou nad někým z nás vyhrál.

I v horizontální pozici se nicméně šéfová stále snaží výt o Ríšovi, jen je jí čím dál tím méně rozumět. Já jdu zatím nervózně do kuchyně zkontrolovat zásoby nechmelového alkoholu. Je to bída, rum není a vína poskrovnu. Všimnu si, že podstatně nervóznější je z tohoto stavu věcí Lenka, která se po třídním abstinování kvůli problému s nohou, rozhodla, že to dneska zkusí a jak vidno, zkouší to opravdu s notnou dávkou kuráže. Všímám si, že se nicméně snaží zachovat poslední špetky klidu a na nic neupozorňující si syslí svoji láhev vína u sebe, daleko od štouravých pohledů ostatních vinařů.

Nějakým zázrakem party pokračuje dál a to i bez vypalovačky o Ríšovi. Minuty se slévají v desítky minut a ty zase v hodiny a tento vývoj zaznamenává i spící Anička. Ta se finálně probudí asi tak v polovině Léniny téměř soukromé flaštičky vína.

Venku to vypadá, že nejtemnější noc již minula, a my si pomalu musíme přiznat, že nemáme co pít. V tu chvíli, snad ze zděšení nad takovým osudem, se bryskně ozývá Bětka s Adélkou, že je tam

přece ta boule, co jedna ze skupinek jakože vařila jako jedno z jídel (zde se opět potvrzuje, že pod slovem jídlo si leckdo může představit ledasco).

Všichni přeživší, tedy já, znovuzrozená Anička, Bětko, Adélka, Lenka, Filip, Vašek a Máros máme z tohoto postřehu velkou radost. Jen je boule v obrovském hrnci donesena do tee-pee, padají ze samé radosti geniální nápady, že když máme co pít, tak nemusíme jít spát a zůstanem vzhůru třeba až do snídaně a pak přes celý den.

Nicméně v danou chvíli jdou tyto dlouhodobější představy stranou. Stojíme všichni nad hrncem s boulí, ve které, jak doufáme, bude trocha toho alkoholu aspoň na esenci cítit.

Každému je jasné, že nejjednodušší způsob konzumace by bylo nabrat obsah hrnce do ešáku a z toho pít. Nicméně nějak cítíme, že to by bylo nedůstojné a nedosahovalo by to mystičnosti dané chvíle, kdy se slunko venku již drze bere na oblohu.

Nakonec se Bětka spontánně rozhoduje a ponořuje hlavu do hrnce. S mocným srkáním nasává tekutinu s ovocem rovnou do pusy.

Můj pohled se podezřívavě naklání směrem k Filipovi, o kterém si (a teď již vím, že zcela neoprávněně) myslím, že je pro daný způsob konzumace nápoje příliš střízlivý a hlavně je na rozdíl od nás ostatních natolik taktní, že myslí i na ty nebohé lidi, co by se chtěli napít, avšak momentálně spí. Filip, s jednou rukou podpírající si loket ruky druhé, kterou si zamyšleně mne bradu, opravdu vypadá jako zaražený profesor střední školy, který poprvé vidí své žáky kouřit cigaretu. Je mi jasné, že Filipovi takt nedovolí nás všechny hlasitě sprdnout za zcela nevhodné chování, nicméně skromně záhy učiní nějaké profylaktické opatření. A taky že jo.

Se slovy, že tohle je fakt divný, kleká k hrnci a jazykem mocně loví ovoce, zatímco vdechy se snaží dostat do pusy samotnou tekutinu. Ze samého překvapení se mlčky na sebe s Aničkou podíváme a následně propukneme ve frenetický smích. Tohle je prostě natolik absurdní výjev ta-

kovýho rozměru, že Václav Havel by se mohl od nás učit. Hromadně se tedy všichni vrháme na hrnec a jeho obsah bereme útokem.

Šťáva, ovoce a naše sliny lítají vzduchem tak hbitě a neohroženě jako slavná prezidentská téměř šavle při odhalování královských klenotů. Sluníčko venku nicméně ohlašuje, že je asi tak sedm ráno.

Rychle se tedy ještě pokouším o secvičení již výše popsaného synchronizovaného tance a nakonec usuzuji, ostatně jako všichni ostatní, že je čas jít si aspoň na chvíli lehnout. V daném stavu mi vlastně ani nepřijde divný, že Bětko s Adélkou jdou ještě podojit kozu, protože se jim to momentálně zdá jako fakt dobrej nápad...

Středa

den sedmý

13. 8. 2014

Probouzím se asi kolem jedenáctý. Zdaleka nejsem jedinej, kdo si se vstáváním dává na čas, nicméně nejsem schopen pochopit, jak je možný, že Adélka, která vydržela s náma až do rána bílého, již byla s Dominikem na houbách a vypadá absolutně svěží.

Deru se ze spacáku, ostentativně míjím zrcadélko pověšené v kuchyňce a na kartáček si dávám přibližně půl kila pasty v bláhové naději, že mi to aspoň trochu spraví to, co mám v puse.

Míjím Radku (*ano, to je ta jedna z těch slušně mluvících stvoření*), která na mě gestikuluje

jako jestli nevím, kolik je hodin. V domnění, že plní držhubočistu a nemůže proto mluvit, jí škodolibě odpovídám, že nikolivě. Radka nicméně utrápeně otevře pusku a zcela spisovně říká: „Nemáš náhodou mé posrané hodinky, které jsem ti včera půjčila?“

Chudák holka plní dneska čistou mluvu a radši se snaží co nejméně verbálně komunikovat, protože z jejího pohledu je mi jasné, že s každým nespisovným, nedej bože sprostým slovem, se musí propadat hloubš a hloubš do pekla. Je mi nedobře a uvědomuju si, že dneska to bude celej den bolet. A to hned dvakrát s vědomím toho, že dnes plním zkoušku žurnalistiky. Peristaltika střev je neúprosná a já si pomalu začínám vyndávat železný spojky z novin Coop, který, jak prohlásil zaměstnanec tohoto řetězce, když nás viděl si je ve velkém brát, jsou stejně na hovno. Náladě nepřidává ani fakt, že opět začíná pršet. A především: **má dnes přijet Papouš!!!**

Kromě něho a Natálky navíc očekáváme tvůrčí skupinu Eugen a Hrabíno, kteří budou s náma

natáčet videoklip k naší Ramusácký hymně. Snídaní ani nemá cenu jíst a tak rovnou, společně s dalšíma lidma, co pařili až do svítání, dáváme až rovnou oběd. Po obědě se mé prozíravé jednání s přípravou novin, ukazuje jako velmi užitečné.

Čtenáře ušetřím těch nechutných detailů, které takové utírání citlivých míst, zejména po včerejším přejídání a přepíjení, provází. Jen bych rád nezatajil ten holý fakt, že včerejší hedónistický způsob života se zcela nepokrytě projevil. No, prostě to chce určitou hroší kůži, zejména tam, no vy víte kde, a notnou dávku zmuchlaných archů novin.

Kvůli nepřízní počasí se opět slízáme ve venkovním stanu a procvičujeme si Ramusí hymnu. Dominik, autor hymny, se snaží na celé natáčení dostatečně připravit nejen sebe, ale i nás ostatní. Přistavuje proto dodávku a z repráků rádia pouští nahrávku, kterou doma připravil. Vysvětluje princip playbacku a zdůrazňuje, že při samotném natáčení nebudou naše falešné skřeky vůbec na vadu, protože tam nebudou

vůbec slyšet. Jde v zásadě o to, abychom aspoň otvírali pusy a snažili se o mechanickou artikulaci tak, aby to vypadalo, že víme, jak je tam text. Pro jistotu si dáváme v kuse asi tak šest opakování hymny, prej abychom si to všechno ujasnili.

Mně je teda popravdě všechno jasný.

Kombinace následků včerejší pařby, únavy a počasí někoho nutí k výstižné formulaci, že to celý a všechno už píchá. Překvapivě se tato fráze dosti ujala, a to i jako univerzální odpověď na Aniččino neustálé domlouvání, že Papoušovi nesmíme říkat Papouš. Vzpomínka na včerejší přivlastňování si zbylých lahví vína jistými účastníky mě nutí zkontrolovat naše tekuté zásoby. Jsou vskutku tristní a stejně je zřejmé, že musíme doplnit náš sortiment pomazánkového másla.

Nasedám tedy se Šrubkou do dodávky a ujíždíme nakupovat. V Malontech už je Coop zavřenej a my si s údivem uvědomujeme, že už je něco po šestý večer. Bereme teda útokem naše asijs-

ké spoluobyvatele. Já mám na starosti tvrdej, jehož zásoby je dnes kvůli očekávané návštěvě potřeba minimálně dublovat. Při markování u kasy je při pohledu na obsah košíků v očích prodavačky zřetelně vidět smutněšťastný, chápavý úsměv, který jako by chtěl říci: „**Taky jsem kdysi byla mladá a blbá!**”

Do tábora se vracíme právě v době, kdy se počasí něco málo vylepšuje. Papouš a spol stále nikde nejsou a Šrubka se snaží všemožně vymyslet, jak by ohromila Papouše svými organizačními schopnostmi. Je zřejmé, že opět propadá depresi z vlastního srovnávání se s, dle Šrubčiny interpretace, bezvadného organizátora Papouše.

Při hromadném lámání si hlavy s tímto hlavo-
lamem nakonec dospíváme k téměř všeobecně
přijímanému řešení. Jediný, kdo klade odpor,
je Máros, ale je v tak drtivé menšině, že nemá
šanci. Plán je jasný: *před příjezdem Papouše
vyhodíme všechny vozičkáře před táborem
na plachtu. To se nebude týkat pouze Márose,
kterýho dáme k hromadě špinavýho nádobí,
kterou bude umejvat (zde možná pramení jeho*

slabý nesouhlas s tímto plánem). Vozíčkářům na plachtě zatím vezmeme vozíky a pojedeme si s jejich kárama hrát nahoru na louku. Tam také zaparkujeme dodávku, pustíme na plný koule hudbu, zapálíme ciga, otevřem tvrdej a víno a budem zévlovat. Při příjezdu Papouše jej bude jedna polovina vozíčkářů na plachtě úpěnlivě prosit, jestli by jim dal konečně ten slibovanej chleba a vodu s tím, že už vážně nebudou otravovat, zatímco druhá polovina jej bude sugestivně navádět k tomu, aby s nima konečně šel na latru. V tu chvíli se z útrob tee-pee vyvrhne v přiměřeně ovíněném stavu Šrubka.

Jako plán to zní stylově, teď ještě, aby se to i zrealizovalo. Nicméně stále nemáme zprávy o tom, kdy by měl Papouš a spol přijet.

Vzhledem k pochmurnému počasí zůstává nálada nicméně dosti zamrzlá, je všeobecně cítit, že by to chtělo nějakou změnu oproti neustálému schovávání se před deštěm. Rozhoduji se s touto výzvou něco udělat a vyhlašuju závod z kopce k dodávce. Hra nemá příliš složitá pravidla, ale i tak je vysvětlování regulí docela náročněj úkol.

Když už jsme v tom, rovnou uspořádáváme druhou soutěž. Sestává se z toho, že je třeba dojet s vozejkářem na záchod, tam ho nanečisto, tedy s kalhotama usadit, hodit zpátky na vozejk, vrátit se na start a to samý udělat s dalším. Nic těžkého v případě, že už v tom máte nějakou zkušenost a jste aspoň trochu synchronizovaný.

Další pravidla neexistují a tak si oba týmy, znalí podlosti ostatních účastníků, berou dostatečně dlouhou pauzu na taktickou poradu. Ta, ihned po zahájení, nese své plody. Za nás vyrážím jako první já s Márosem, jakoby pomaleji s tím, že v nestřeženou chvíli ukradnu prázdný vozejk. Bohužel podobnej nápad měla i druhá skupina a tak se začíná všeobecná bitva o prázdný vozejky.

Říkám si, že s takovouhle se nikam moc nedostanem, nechávám Márose Márosem a rychlým krokem se zcela nápadně přibližuji k jednomu z vozíků, kterýho si v nastalém zmatku nikdo nevšímá a kterej není prázdný. Prostě беру Пétu a jedu s ním k dodávce. Tam Пétu hážu do

dodávky a vozejk odvážim ještě dál. Tento strategický manévr nám dává komparativní výhodu. Následně už jen stačí svést celkem brutální bitvu o *naší* Rašmí s tím, že na Márosův vozejk pícháme, protože Máros má berle.

Díky skvělé souhře tedy vítězíme na plné čáře, ale je upřímné říci, že to bylo všestranně náročné, asi zejména pro chudáky vozíčkáře, kteří se v průběhu zápolení stávali tu útočnou zbraní, tu beranidlem, v závislosti na tom, kdo jejich káry zrovna ovládal. Celej zadýchanej se přestávám divit, že taková Háňa či Gába se na tuhle taškařici vykašlaly.

Už se fakt smráká a ti čičmundové, co maj přijet kvůli natáčení videoklipu k hymně, furt nikde. V tom se strhává poplach, že prej už jedou.

Čas na realizaci již vymyšleného scénáře není, a tak Šrubka narychlo organizuje záložní plán. Ten se sestává z toho, že všichni stojej v pozoru před kuchyní, salutujou dozorující Šrubce, vedle který sedí její hřmotný pes, a pod taktovkou Dominika sborově, jak Alexandrovci,

zpíváme Ramusáckou hymnu. Papouš poněkud nevěřícně zírá, takovejhle ordunk asi nečekal.

Po očku pozoruju Márose, kterej vypadá nadmíru šťastně, odhaduju, že zejména díky tomu, že nemusí mýt nádobí. Celá scenérie evidentně vypadá natolik impozantně, že tvůrčí skupina Eugen Hrabíno nás nechává stát v nastoupené formaci a kvůli tmě přistavují auta, kterými na nás svítí. Nevím jak ostatní, ale já si v záři reflektorů a provazcích stále intenzivnějšího deště rozhodně nepřipadal jako mediální hvězda při natáčení videoklipu ke svý čerstvý pecce.

Můj pocit se spíše blížil tomu, jak si dle mě musejí připadat vězni v Severní Koreji, když se mají účastnit natáčení masových oslav výročí jejich věčného a milovaného vůdce, kterého bohužel milovali nedostatečně vroucně, pročez byli, jak sami musejí uznat, spravedlivě odsouzeni k napravení s vědomím, že takovouhle chybu už nikdy v životě neudělají (řekl bych, že zejména tato poslední teze je opravdu pravdivá). Náladě nepřidávají ani štěkavé výkřiky Eugen-Hrabíno company o tom, že někdo se dívá do kamery

blbě (*bohužel nijak nebylo specifikováno, jak se tvářit, aby to blbě nebylo*), jinej zas sedí na vozíku křivě a ti další jsou naprosto nepoužitelní.

Člověku to přece jenom nepřidá na sebekázní, zejména když je z důvodu deště promočenej až na samý prdeli a přitom vidí, jak Eugen-Hrabí-no company si lebedí v pohodlí sucha pod deštníkem a společnost jim dělá teplej pan čaj s rumem.

Pro Ramus je však třeba něco vydržet a tak, po čtvrtém přezpívání celé hymny, jejíž oficiální verze má asi tak půl století dlouhou mezihru, během který musíme zachovávat formaci a neustále pařit, nám režiséři dovolují zběsilý úprk k ohni v tee-pee s tím, že v natáčení budeme pokračovat zítra. Už se fakt všichni těšíme a vzduchem se linou naším uším již zcela libozvučná prohlášení o tom, že to lížem, popřípadě že se na to můžem vypíchat.

K všeobecnému nepřekvapení Matoušovi neřekne nikdo jinak, než Papouš, což jmenovaný bere s klidem, protože mu ani nic jinýho ne-

zbývá. Nově přišedším lidem chci aspoň trochu opepřit jejich pobyt a tak jim vysvětluji, jakoužeto hru na táboře hrajeme, a že si tedy nyní musí vylosovat zítřejší úkoly.

K všeobecnému překvapení říkají, že teda do toho asi pudou. Již k trošku méně všeobecnému překvapení si losují dvakrát bahenní lázeň, jednou holátko a jednou žunalistiku. Samé propečené kousky, to je ale náhoda, že?

Ne, to není náhoda. Fakt si někdo myslel, že bych tohle ponechal náhodě? Jak kdysi prohlásil nějaký moudrý muž (nebo jsem to byl já?), náhoda je příliš nejistá na to, aby jí byly svěřeny lidské osudy.

A tak se stalo, že jsem nepozorovaně pro nováčky připravil speciální mix kola osudu v ešáku, ve kterém si mohli vybrat pouze a právě jen z výše uvedených tří zkoušek. Večer se celkově ubírá příjemným směrem a my nakonec v zoufalém vědomí, že zítra se bude zase pod bičem Eugen-Hrabíno company natáčet, jdeme spát, odhadem tak něco po třetí.

Čtvrtek den osmý 14. 8. 2014

Všeobecné vstávání předposledního dne se uskutečňuje kolem desáté. K velkému překvapení se na nás již po osmé z připravených chlebů směje výtečné pomazánkové máslo, tentokrát ve variantě s křenem, pro gurmány je k mání i mutace s pažitkou. Chce se mi brečet. Anička, snad po tlakem z přítomnosti Papouše, již včera večer přiřadila různé úkoly, které je vzhledem k příjezdu druhého *měkkého* turnusu tábora hned po nás nutné splnit. Jako první je na řadě odvoz kozy původnímu majiteli.

Tohoto smutného úkolu se ujímá Ondra s Terkou. Předtím, než nebohé zvíře naloží do dodávky, však využívá situace Hynek, a maje

chuť na pravé latté, dojí zcela čerstvé mlíko rovnou do hrnku s čerstvou kávou. A pak, že v polních podmínkách se nedá kulturně napít.

My ostatní se chca nechca dostáváme opět do spárů Eugen-Hrabíno sadistické skupiny. Aspoň že dnes je konečně obstojné počasí a na obzoru se žádné mraky prozatím nekumulují. S hlavou bezpáteřně skloněnou se na pokyn od našich utlačovatelů, kteří se hájí tím, že to s náma myslí dobře, hrabeme nahoru po louce, až na samý vrchol.

Prej je potřeba natočit, jak hravě jedeme z kopce dolů, vesele si prozpěvujeme hymnu a do toho mezi sebou bezelstně skotačíme. Prostě taková instantní táborová pohoda. Zase se mi chce blejt. Ne ani tak z tohohle konceptu, ale z toho, že na vrcholu louky po vytlačení vozejků téměř padám únavou. Dominik si zapojuje odposlech (**prostě má na zádech malej reprák, takže vypadá jako chudej příbuznej americkéjch raperů z devadesátek**) a umně nás pobízí k optimističtějšímu výrazu v obličejích. Stále se mi chce blejt a stále cejtím intenzivní pumpo-

vání proudící krve na spánkách. Nutím se k téměř americkému osmizubému úsměvu a poté na daný signal vyrážíme za našeho sýpotu hymny dolů po louce.

Naprosto překvapivě vše, včetně načasování, vychází ke spokojenosti našich pánů a ti nám za odměnu sdělují, že už to bude stačit vzít jenom jednou. Opět však prej shora louky. Připadám si bezmocný jako беруška otočená na křídýlkách a oči mi zalévají slzy. Tohle se blíží totální rezignaci na jakoukoli hrdost, kterou jsem kdy v sobě měl. Nejsem jediný s podobným pocitem zoufalství. Odkudsi se v nás vzdouvají poslední síly a hrabeme se opět vzhůru.

„Víc nadšení!“ řvou na nás naši utlačovatelé v naději, že v nastalé situaci nás může motivovat již jenom strach. V uších se mi ozývají rány pomyslného biče.

Jedeme tedy znovu z kopce dolů a opět předvádíme neúprosně sluníčkové nadšení z našeho pobytu v táboře. Bojácně se rozhlížím po okolí a hledám přísluhovače našich pánů,

kterak vytyčují dřevěné sloupky kolem tábo-
ra, na které pak s nepředtíraně škodolibou
a zvrhlou radostí budou připínat ostnaté dráty.

Ačkoli je zatím nevidím, nepochybuji, že to je
jen otázka krátkého času, kdy se někde ob-
jeví. Po dvojím nuceném nasazení na louce se
přesouváme k prostranství před latrami, kde
tvoříme půlkruh. Zadání tentokrát zní nedívat
se do objektivu při zpěvu hymny (jejíž autorská
podoba stále obsahuje tu půlstoletí dlouhou
mezihru). Z bázně se snažím ani nemrkat a hla-
vu schválně natáčím na druhou stranu, než je
kamera.

Obávám se však, že se mé pravé oko při spuštění
hymny začne samovolně škubat následkem
nervových šokových zážitků, se kterými si můj
mozek hymnu již nezvratně asocioval. Doufám,
že to můj pán nepostřehne, protože výprask
holí již dnes nechci absolvovat.

K mému neskonalemu štěstí se tak nestává, naši
pánové naopak všem dávají za příklad apatické
a rezigované chování Filipa, který na pokraji

fyzického zhroucení nehybně sedí a podle mě přemýšlí, proč nemůže být tou kozou, která je teď v dodávce na cestě za svým původním pánem, který prostě musí být milosrdnější, než naše velitelské duo.

Je mi jasné, že cílem našich dominis (*nemá cenu nic zastírat, tohle je fakt na úrovni římského legislativního chápání otroka jako movité věci, se kterou má její majitel nezpochybnitelné právo nakládat zcela podle svého uvážení*) je totální zlomení jedince v jeho fyzické, psychické i mentální rovině. V mém případě jsou opravdu blízko svého cíle.

Zřejmě proto jsem vybrán jako figurant pro jejich poslední vtip, který mi má být ránou z milosti. Mám předstírat, že sedím na latře (a přesto musím mít stáhnuté kalhoty) a jakože vykonávám potřebu (a přesto mi to bylo výslovně zakázáno), u čehož mě mí pánové budou filmovat, což jim připadá jako strašná legrace.

Po této scéně, která ve mně zabila poslední zbytky lidské důstojnosti, jsem propuštěn.

V nevýslovné radosti padám do trávy a přemýšlím, jestli se nemám pokusit o útěk dříve, než mě mí vlastníci prodají na gladiátorské zápasy. K takto odvážnému plánu však nenacházím v sobě již sil.

Naštěstí si naši majitelé vyhlídli novou oběť své zrůdné zábavy. Pod dozorem svých teleobjektivů berou Dominika a Adélku k tůni, kde se tito mají převléci do plavek a k zvrácenému potěšení našich pánů se budou muset chovat přesně tak, jak jim naši vládci poručí pod záminkou vytváření uměleckého díla. Je mi jasné, že proti vůli našich dominis potěšit boha Dionýsa nepomůže Dominikovi a Adélce ani sama božská Athena. Tyto strašné myšlenky rychle házím za hlavu s vědomím, že teď jsme každé zodpovědnej sám za sebe.

Mezitím se už Ondra s Terkou vrátili, tentokrát bez kozy a já využívám příležitosti a sedám do dodávky s výmluvou, že musím pro vodu.

Ondra si myslí, že potřebuju pomoct, ne že chci zdrhnout, a tak se dobrácky nabízí, že mi

pomůže. Ne nadarmo se říká, že cesta do pekla je dlážděná dobrými úmysly.

Odjíždíme k pumpě, cestou všechny účastníky pořádně pomlouváme a dopřáváme si tak psychické hygieny. Po návratu s plnými barely do sebe házíme to, co nám naši mučitelé nechali za zbytky (překvapivě to je fakt dobrej eintopf) a vrháme se na plnění úkolů, které nám naordinovala Anička. Samé podřadné práce. Upravit ohniště, nasekat dřevo na večerní hranici, na které patrně někoho z nás upálí, rozestavět kolem lavičky, abychom u té podívané nemuseli stát, posbírat výkaly od kozy, zahrabat díry na louce (viz Bible, Lukáš 3,4: **Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!**), zasypat latru. Prostě takový normální práce, který přece patří k našemu otrockému postavení.

Při těchto nucených pracech se tak nějak rovpomínáme na doby, kdy jsme ještě byli svobodni a dorážíme na Papouše a Natálku, aby koukali splnit bahenní lázeň, kterou si včera vylosovali. Ačkoli jsou teprve necelé dvě hodiny odpoledne a panuje celkem slunné počasí, od-

mítají to s tím, že teď na to není ten správný čas. Najednou se z lesa vynořují naši utlačovatelé. Adélku nám nechávají a Dominika odtahávají opět nahoru na louku. Doufám jen, že to bude dostatečně daleko, abychom byli ušetřeni smrtelného křiku, až budou Dominika zvráceně trápit. Z této tortury se mi dělá špatně a říkám si, klasicky táborovsky, že bych se na to nejradši vypíchal, zkrátka, že to celý lížu.

Vtom přichází Anička a prohlašuje, že tohle ještě neslyšela: u tůňky se prý Dominik musel k pobavení našich tyranů oholit na tváři a u toho se tvářit patřičně přitažlivě. Pánové prý jeho heroickým výkonem byli natolik potěšeni, že pronesli zcela přelomovou hlášku, že prej jim z toho pohledu *cuká v kundě*. Anička se nespletla a správně předpokládala, že některé z nás tato hláška nejen pobaví, ale začnou ji zařazovat do svého klasického slovníku. Nicméně tyra-na prezentovaná jako umělecká produkce pokračuje nahoře na louce. Jsem vřele rád, že se jí nemusím účastnit, jelikož to celý odedře ten, z něhož některým *cuká*...

Vzhledem k tomu, že někteří otroci potřebují odjet z tábora již dnes, pomalu se chystáme do dodávky. K všeobecné úlevě odjedou i naši utiskovatelé, stejně tak jako Papouš a Natálka.

Naše výzvy k povinnosti splnit to, co si včera vylosovali, nepadají na úrodnou půdu (*mimo- chodem o tom, že jejich osudí bylo cinklý, že se vlastně jednalo tak trochu o Karlovarskou losovačku, se zmiňovaní jedinci dozvědí poprvé z tohoto textu, vy šmejdi nepoctivý!*). Nakonec se teda s Aničkou a propuštěným a otrokama nasoukáváme do auta a frčíme směr Kaplice. Na nádrhu je zanecháváme svému osoudu a se Šrubkou jedeme nakoupit na poslední a závěrečnou chlastačku.

Kupujem 4 rumy, aby to jako fakt stálo za to.

Při příjezdu do tábora se na nás line příjemná, pohodová, nikým nediktovaná atmosféra. Je nad slunce jasnější, že odjezd diktátorů má pozitivní účinky. Pomalu doděláváme, co je třeba, a navzájem si píšeme tajné vzkazy, které si pak dáme do obálek a doma si je se sentimentál-

ní vzpomínkou a sladkým úsměvem na rtech přečteme. **Jako připomínka krásného prožití tohoto času to sice bude žalostně málo, ale bude to i tak krásné! Ach...**

Ted' je ten správný čas na to, abych se nakrátko vrátil k prvotní zmínce z prvního dne o Gábě a jejím závisláckém mobilování. Postupem času se ukázalo, že Gába je se svým mobilním kamarádem tak často proto, že na druhém konci pomyslného drátu je její přítel. A právě o tomto přítelovi se během psaní libesbriefů rozhořela vášnivá debata mezi Gábou a Pétou. Ukázalo se totiž, že Petan onoho Gábinino přítele zná osobně, ba co víc, ukázalo se, že na něj má jasný, veskrze nepozitivní názor. A toto mínění se dokonce nerozpakuje sdělit nahlas.

Není třeba být přílišně impertinentní s přímou citací Pétova názoru, nicméně Gába se ukazuje jako holka, která má taky svůj názor. Obratem na Pétovo hodnocení proto Gába Pétovi lakonicky odpovídá: **„Já ti dám (Pétovo pojmenování Gábinino přítele), že se z toho postavíš!”**

Sory Péťo, tohle je ultimátní stěr, který Gábě zaručuje jednoznačné skóre jedna nula proti tobě.

Závěrečné rozloučení se s Něničkovejma v jejich hospůdce je naplánováno na sedmou večer, která se pomalu blíží.

Je pomalu čas zkompletovat body za Ramusácké desatero. V tomto ohledu si nemohu vyčítat více dnešní totální selhání. Vylosoval jsem si totiž stolování, což by mi nečinilo žádný problém. Snídaně proběhla podle regulí, kamenem úrazu se však stal oběd. Zcela omámen despocií, jež na nás všechny byla uvalena, začal jsem jíst oběd za pomoci lžice. V tu chvíli ke mně přišel Dominik s lakonickou otázkou: „**ty neplníš?**“ Najednou jako by mi před očima proběhl celý můj táborový život. Všechny úkoly jsem plnil: identita, holátko, bahenní lázeň, žurnalistika... a teď obyčejné stolování a já takto selžu.

Rychle odhazuju lžici a přítomným lidem se dušuji, že zbytek už dojím rukama, klidně i to,

co jsem pozřel za pomoci lžičky, toho satanova díla, vyzvracím, všechno, jen když mi uznají, že jsem zkoušku splnil.

Ovšem škodolibost je vlastností člověku až nepříjemně blízkou, a tak s veškerými mými návrhy je vyjádřen rezolutní odpor.

Mé zoufalství, milý čtenáři, spočívá v tom, že vím, že jsem zatím jediný, kdo všechny zkoušky splnil. A také vím, že je nemálo těch, kteří splnili všechny zkoušky kromě jediné. To ve výsledku znamená, že se řadím mezi několik dalších účastníků, kteří jsou na tom stejně. To nééééé!!!

Leč okolostojící porota je neúprosná, podobna katanům Husovým, a můj přestupek se lžící mi není prominut. Pod tíhou této vědomosti se odebírák k nástěnce a sčítám celkové body. Docházím k hrůznému zjištění. Máros, ten :""!!§!"""/==%%, splnil jako jediný všechny úkoly. To je prostě tragédie.

Abych si trochu z té frustrace ulevil, odcházím

s rýčem a kýblem k tůňce. S podobným vybavením se přidává Dominik. Se zcela nepodobným vybavením, pouze v plavky obléknut, nás předchází Filip. Nedělám si iluze, jak by tato výprava musela připadat náhodnému kolemjdoucímu. Dalo by nám asi hodně práce jej přesvědčit, že se nejedná o eskadru smrti, přičemž oběť si musí hrob vykopat sama.

Skutečnost je však podstatně prozaičtější. Filip jde plnit bahenní lázeň a jako vostrej hoch jde rovnou k tůňce, kde je to nejsmradlavější bahno. S Dominikem si za použití rýčů celou záležitost náležitě vychutnáváme a Filip dostává fakt pořádněj přísun bahenní kúry.

Při návratu do tábora si pořád lámu hlavu, co s tím Ramusím desaterem. Svěřuji se Dominikovi s tím, že přeci jenom jsme na začátku říkali, že zkoušky, které nebudou příliš hromadně akceptovány, budou nějakým způsobem bonifikovány.

Společně tak vymýšlíme dosti složitý systém evaluace, který však po asi půlhodinovém

přepočítávání plní svůj úkol k všeobecné maximální spokojenosti. Vzhledem ke smrákání se pomalu odebíráme k Něničkovi. Piva se objednávají a je po nich docela shánka, protože jsme finančně vyšli natolik dobře, že tuhle rundu platí společná kasa.

Zde dochází k vyhlášení výsledků Ramusího desatera. Jak jsem již řekl, na absolutní body by býval vyhrál Máros, jenže po zohlednění koeficienčního hlediska, které osobně považuji za maximálně spravedlivé, došlo ke všeobecně akceptovanému výsledku. Máros se bohužel posunul na místo druhé, ale všichni souhlasili, že je třeba do výsledku promítnout ten fakt, že někdo plnil i ty zkoušky, které byly velice nepopulární (zejména pak držhubočista).

Prostě abych to zkrátil, vyhrál jsem já, ke všeobecnému veselí (*kdybyste slyšeli jinou inter-pretaci té nálady, která panovala po vyhlášení výsledků, nevěřte jí*). Musím říct, že jsem dojat, zejména z toho, že jsem vybíral první cenu, a vybral jsem si ji fakt luxusně. Tonik s Ginem a okurkou se na mě jistě v táboře těší. Jsem tak

trochu naměko z té celé slávy a můj stav by se dal popsat tak, že mi z toho cuká (pozorný čtenář ví kde).

Od Něničky odcházíme relativně spořádaně. Háňa, vzhledem k tomu, že zítra slaví svátek, do sebe ještě stačí hodit asi tři panáky rumu.

Se zmenšující se vzdáleností od tábora dramaticky roste ve většině účastníků, kteří vědí, co nás čeká, napětí. Poslední večer rovná se poslední kolečko, kde každéj řekne, co se mu líbilo (možnost něco kritizovat není zahrnuta) a to zase pro některé znamená emoce na vodě. A ti někteří jsou Gába a v danou chvíli i lehce oruměná Háňa. Letos vše vypuká už při usazování se v tee-pee, kdy se spouští menší duet mezi holkama ještě před samotným zahájením. Překvapivě je to spíše Háňa, která udává tempo a intenzitu projevu.

Po této úvodní a překvapivě krátké předešle se dostáváme k samotnému sdělování názorů. Nervózně sleduji, jak se slovo blíží k uvedeným holkám, který seděj přibližně v polovině a hned

vedle sebe... A je to tady: slovo má Háňa. Začíná pěkný brekový sólo, kterému, ovšem pouze velmi limitovaně, sekunduje Gába.

Ta, když se dostává ke slovu, rozumově zvažuje všechny pro a proti a možnosti promluvit se na konec gentlemansky vzdává. Kolečko tak na konec dokončujeme v relativně dobrém čase.

Shodujeme se na tom, že jsme vlastně všichni super, že Anička je super organizátorka, že bojovka byla super, že jídlo bylo super, že je super, že jsme všichni tak super parta, a že vlastně to celý bylo takový celkový, tak nějak celkově super. Po kolečku se začíná předposlední pijatice tohoto tábora a gin s tonikem se setkává se všeobecným souhlasem. Zcela trapně se připravuji na zítřejší přesun do Kaplice a tak ještě trapněji zkouším nahnat lidi ve tři ráno, ať následují mého případu a jdou spát. Nikdo mě neposlouchá...

Pátek

den devátý

15. 8. 2014

Asi nejsem jediný, kdo je ráno překvapen, že se opravdu všichni ráno probouzíme mezi osmou a devátou. Celkem nás ještě pobavil Filip, který prý ráno, chtěje prodloužit si spánek, Háně na její prosbu o odvoz na latru, suše odpověděl, že *pocitová potřeba močit je čistě psychický stav* a poté se přetočil na druhý bok a pokračoval ve spánku.

Po Papoušově včerejším doporučení nakonec Anička poněkud revidovala plány a rozhodla, že do Kaplice, kde nás ve 13:00 čeká veřejné hudební vystoupení, pojedeme dodávkou celkově natříkrát. Naprosto nepochopitelně se opravdu první skupinka v 10:00 sáčkuje do

dodávky a skutečně odjíždí směr Kaplice. My ostatní ještě sbíráme věci, které půjdou do ztrát a nálezů. Nepříjemně mnoho se těchto jakoby ničích hadrů nachází v otevřeném venkovním stanu, kde jsem spal já s Vaškem a Márosem, ale po důkladném několikerém ujištění od kluků, že tam určitě nic nenechali, tomu nepřikládám vážnější důraz. Dodávka se vrací přesně v 11:00 a druhá várka může odjet.

Přijíždíme do Kaplice opět přesně na čas, tedy v pravé poledne. Na náměstí už vidíme první policisty, kteří nejspíše patří k té avizované pořádkové službě, která bude zajišťovat spořádané proběhnutí našeho koncertu, který má, dle našeho mínění, potenci přilákat stovky rozvášněných polonahých fanynek a rozverných fešáckých fanoušků (přece jenom, je dobré zůstat genderově vyvážený).

Anička totiž nemínila nic nechat náhodě a tak o naší performanci dopředu upozornila zdejší radnici. Jen pro ukázkou, aby čtenář viděl, jak místní zastupitelstvo vzalo věc vážně, dovolím si odcitovat z e-mailové korespondence, kterou

bylo naše vystoupení oficiálně povoleno:

Rada města Kaplice na své 88. schůzi konané dne 11. srpna 2014 přijala usnesení č. 2203, kterým souhlasí s vystoupením dětí z letního tábora v Novohradských horách pod vedením paní....

Tak jsme byli překlasifikováni na dětský tábor. K všeobecné nelibosti záhy zjišťujeme, že pánové policisté nejenom neposilují svoji přítomnost, ale ostentativně, navzdory faktu, že máme začít pět za necelou hodinu, z náměstí odcházejí. Však ona se jim ta přezíravost vymstí, myslíme si, až rozvášněné davy budou na naši výzvu demolovat čerstvě opravenou kašnu.

Přece jenom však zaregistrováváme, že pořádkové síly nás neopustily úplně. V rohu náměstí se co nejskrytěji pohybuje příslušnice místní městské policie a my se rázem cítíme na zcela vyprázdněném prostranství podstatně bezpečněji. Mezitím pozorujeme, že z radnice vylízá svatba. Po spatření tmavě obarvené černovlásky s mocnou vrstvou solárkového

opálení bryskně prohlašuji, že ten kluk dělá velkou chybu. S povděkem kvituji, že i slečny od nás se po jejím uzření jednoznačně staví za mé stanovisko. Ten bude mít prostě doma brzo peklo, je nám všem jasné.

Chvíli před 13:00 přijíždí dodávka i s posledním osazenstvem a my se pomalu chystáme na naše představení. Mezitím ještě, jakožto správně vychovaní lidé, kteří nikdy neopouštějí staré známé pro nové, kupujeme pohled a píšeme hromadný pozdrav Michalovi, kterež s náma bohužel letos kvůli nemoci jet nemohl.

Stavíme se ke kašně a oslovujeme přítomné tři náhodné korzující našimi peckami pod vedením kytarového mága Dominika. Vystoupení má spád a koule takovýho rozměru, že nám dokonce jeden pán hází stovku tzv. do klobouku (popravdě ji hodil do cajonu, na kterež hrál Ondra). Koncert uzavíráme peckou, naší hymnou, při které celému přítomnému obecnstvu čtyř lidí musí prostě cukat. Zaslouženě se přesouváme do restaurace, kde je předobjednán hromadný oběd.

Restaurace má ovšem jednu velkou nevýhodu, u vchodu se totiž nachází obrovské zrcadlo, které nám všem nastavuje naši pravou fyzickou tvář. Není to hezkej pohled.

Před obědem dávám točený pivko a úkosem se podívám na Aničku, která třímá v ruce taktéž pintu zlatavého moku. Rychle si uvědomuju, že nás ještě čeká cesta dodávkou na nádraží a tu dodávku musí někdo řídit a já s Aničkou jsme v tomto okamžiku již mimo hru. Takže zbývá pouze Dominik, u kterýho ovšem předpokládám taky žízeň na pivo. Nervózně se na tuto ožehavou otázku tážu Dominka, kterej naštěstí popíjí kofolu. Po obědě se sockuju zas ven na náměstí, kde se loučíme s Háňou, pro kterou si z Plzně přijela její máma. Poté první várka lidí odjíždí směr nádraží.

Máme tak asi přes půl hodiny čekání před sebou. O slovo se záhy hlásí Vašek s tím, že potřebuje na záchod. Jedu s ním zpět do restaurace, kde zjišťuju, že nemaj bejbiny (*vlhčený papírky, jejichž hebkost na prdélce kdo jednou zakusí, již nikdy nebude chtít jinak*). Nechávám teda

Vaška svému osudu na místě s tím, že se za chvíli vrátím i s drahocenými bejbinami. Když však přijdu ke kašně, nějak mě napadá, že jsme úplně zapomněli dát Vaškovi jeho „soukromou bojovku“, o kterou si tak mocně říkal, když měl trochu blbý kecy k málo strašidelnému průběhu noční bojovky (bez těch keců by to ale nebyl Vašek, kterýho tak známe a předstíráme, že ho máme rádi).

Shoduji se, že bychom přece jenom mohli trochu té soukromé bojovky Vaškovi dát čuchnout. A tak zapaluju cígo, sedám a nic nedělám. Krásné odpoledne, krásné počasí, pohoda klídek.

Po deseti minutách se rozjíždí debata o tom, jestli už Vašek na záchodě volá o pomoc nebo ne.

Nakonec Ondra říká, že by to stačilo, patnáct minut o samotě na cizím záchodě asi dokáže s psychikou člověka zacvičit. Vrací se proto pro Vaška. Oba se však objevují až za notnou chvíli a podle výrazu ve Vaškově obličeji je nám jas-

né, že Ondra přišel akorát přesně na čas, ani ne pozdě, ani ne brzo, prostě akorát tak, aby Vašek v poklidu udělal, co mu bylo třeba.

Chtělo by se říct, že nás tímhle Vašek pěkně přechcal, ale to by nebylo úplně přesné.

Dominik se po necelých třiceti minutách vrací i s dodávkou a nějakým záhadným způsobem nás všechny nacpe dovnitř, takže nás je krásných 12 v prostoru, který je určen pro šest. Teď už jen aby nás chytli cajti, abychom zas museli začít slintat za účelem vzbuzení nutné lítosti, aby nás nechali napokoji. K nádraží však dojíždíme bez problémů.

Nyní, jsouce všichni pohromadě, můžeme přistoupit k rozdávání ztrát a nálezů. Když to tak trochu zkrátím, tak Máros díky této dražbě znovunabyl asi tak polovinu všech svých věcí, včetně klobouku, pásku, kalhot či bot. Zajímavý problém řeší Bětko, která disponuje dvěma čelovkami a bezradně se nás všech ptá, jestli nevíme, která je její.

Do příjezdu vlaku zbývá něco přes půl hodiny, což někteří chápou tak, že není možné ponechat některé věci náhodě a klopí do sebe poslední flašku vína. Vlak má jen desetiminutové zpoždění, což Vašek náležitě komentuje.

S hledáním odpovědi na zvědavý dotaz, jestli si uvědomuje, že díky našemu nastupování způsobíme další zpoždění, které tentokrát není v silách drah jakkoli ovlivnit, si už hlavu neláme.

Do vlaku se teda nakonec nějak nasockujem, ani nikoho venku nezapomínáme. V tom se ke mně blíží Anička, očička jí šibalsky svítí a odtahuje mě na záchod. Z batohu vytahuje kolu a takovou zvláštní příměs, která z koly obyčejné udělá kolu veselou. Flaška rumu se ztrácí ve dvou lahvích imperialistického nápoje a my medikament pouštíme do oběhu. Mňam, je to fakt lahoda a nakonec si dávaj úplně všichni.

Žel bohu, celkově čtyři litry moku jsou překvapivě rychle pryč a následující dvě hodiny z Budějovic do Prahy se tak stávají docela

obyčejnou a nudnou záležitostí. Navíc přichází hodina Há a Anička jde spočítat čárky na pivníku, kam jsme zapisovali konzumaci piv.

Ted' tedy budou účty sečteny a bude od nás očekáváno jejich splacení. Při pohledu na moji kolonku mám pocit, že ty mý čárky se tam zapisovaly snad hráběma, dal by se z toho nakreslit fakt hustej plot. Čekuju konkurenci a jsem rád, že ve spotřebě tekuté zábavy mi zdatně konkurují zejména Anička a Dominik (někdo by si mohl všimnout, že právě tyto tři osoby byly organizátory celého tábora...)

Obrán o dukáty odcházím za Pětou a Gábou, kteří dlí v pohodlí nákladového prostoru. Zde v klidu spočívám, mlčím a odpočívám, zatímco ti dva již evidentně zapomněli na rozpory ohledně hodnocení Gábinino přítele a setrvávají v přátelském rozhovoru. Pak zvědavě zkouším Gábu z její schopnosti, kterou nám vyjevila na loňském táboře. Je schopna přesně vyjmenovat, kdo má v který den svátek.

V testu opět uspěla na jedničku. Obracím se

na Péťu, jestli má taky nějakou nadpřirozenou schopnost. V němém úžasu zjišťuju, že Peťan je schopen velmi přesně bez hodinek či jiných měřidel určit, kolik je právě hodin. Napadá mě, že být tohle ve středověku, tak nejspíš oba skončej na šibenici. Záležitost lakonicky uzavírá Gába: „**To víš, když už nemáme buňky na to, abychom mohli chodit, musíme mít buňky na něco jinýho!**”

Jdu se do kupé zeptat, jestli nemáme nějakou svačinu. Když už jsem obětoval účelu převozu společného jídla svůj batoh, rád bych z toho něco vytrískal. Nahmatávám tam asi tak 30 tatranek (ty nikdo nechtěl a já jsem je nakonec dovezl až domů, takže jsem vlastně, dá se říct, okradl vozíčkáře) a k velkému překvapení i chleba. Můj entuziasmus se však okamžitě mírní. Je mi jasné, že bude zase s nějakou chuťovou variací toho pochcanýho pomazánkovýho másla.

Opět je mi do breku. Nakonec jeden chleba беру a otevírám. K mému překvapení není s tou očekávanou dobrotou. Jeho povrch tentokrát zdobí marmeláda. Uroňuji slzu a říkám si, jest-

li jsem se pod svými pány Eugenem a Hrabínem přece jen neměl líp. Jistě, byli to sadističtí úchylní diktátoři, ale za jejich přítomnosti se dal sehnat chleba třeba i s hermelínem. Psychicky kolabuju a zbytek cesty jen mlčím a hledím kamsi do dáli s nadějí, že třeba opravdu někdy bude líp.

Na Hlavní nádraží do Prahy přijížíme jen s půlhodinovým zpožděním. Líně a bez spěchu vystupujeme s vědomím, že na konečnou stanici už žádný zpoždění způsobit nemůžeme.

Rodiče si postupně rozebírají vozíčkáře a Gába nám při té příležitosti ještě jednou brekotem ukazuje, že je z celého tábora fakt naměko.

Při pro mě trochu dlouhém a emocionálním loučení se s Rašmí (ta slečna se chce objímat, cyve...) mi povolují nervy a poněkud cynicky, což je mi jinak zcela cizí, dávám najevo, že tohle není můj šálek kávy, protože kluci přece nikdy nedávaj emoce najevo.

Nakonec je to za námi a zbytek lidí jde ukončení

letošního sluníčkového tábora oslavit do hospody. Ale to už je jinej příběh, kterej vás vůbec nemusí zajímat!

A celkovej závěr letošního tábora?

Ramus lížu a tábor píchám protože mi z toho cuká v kundě.

Proč?

Protože vylízá měsíc!

**Tuto knihu vydalo nakladatelství Ramus
dne 9. října 2014 jako svoji první publikaci.**

**Vyšlo ve virtuálním nákladu
nekonečně mnoho výtisků.**

www.ramus.je

RAMUS.JE